அழகிய

நந்தினி

₹10

பெண்கள் மாத இதழ்

காதலின் தீபம் ஒன்று!

லதா சரவணன்

1

சரவணன் வெகு வேகமாய் கணினியைத் தட்டிக்கொண்டு இருந்தான்...

இளங்கோ...

எஸ் ஸார்... சரவணனின் முன் பவ்யமாய் அமர்ந்து இருந்த இளைஞன் பேசினான்...

இந்த முறை டிஸைன்ஸ் எல்லாம் ரொம்ப நல்லா வந்திருக்கு... இதை உடனே பேக்ஸில் அனுப்பி அப்புறம் நம்ம மில்லில் இருந்து ஆர்டர் எடுக்கச் சிலர் விரும்பறாங்களாம்... அவங்க ஆர்டர்ஸ் எடுத்ததும் அதுக்கான கொட்டேஷன்ஸ் ரெடி பண்ணனும்... அதனால் நான் ஊருக்குப் போக வேண்டியிருக்கு... ஆபீஸைப் பார்த்துக்கோங்க... நந்து எது சொன்னாலும் சீரியஸா எடுத்துக்க வேண்டாம்...

எஸ் ஸார்...

நாதன் ஸாரீஸ்... ஆராதனா டெக்ஸில் இருந்து பேமெண்ட் வந்திருக்கு ஸார்... அசோக்கை அனுப்பி பேங்கில் கட்டச் சொல்லட்டுமா...

ஷ்யூர்... இயர் எண்டிங்ஸ் ஆடிட்டிங் சமயம் வேற... ஆடிட்டர் போன் பண்ணா கணக்கெல்லாம் ரெடி பண்ணிடச் சொல்லுங்க... நான் ஊருக்குப் போயிட்டு வந்த பிறகு பாக்கறேன்னு சொல்லுங்க... வெல்... புதுசா ஒரு லேடி டிஸைனர் இன்னைக்கு வர்றதா அந்த ப்ரைவேட் எம்ப்ளாய்மெண்ட் ஆபீஸில் இருந்து சொன்னாங்க இல்லையா...?

ஆமா ஸார்... நேற்று ஈவினிங் போன் வந்தது...

எத்தனை மணிக்கு போன் பண்றதா...? ஐ மீன் அனுப்புவதா சொன்னாங்க...?

பத்து மணிக்கு ஸார்...

சரி இளங்கே... நீங்க போய் வேலையைப் பாருங்க... அந்த லேடி வந்தா ரூமிற்கு அனுப்புங்க...

எஸ் ஸார்... இளங்கோ வெளியேறவும்...

சரவணன் தன் மொபைல் போனில் எண்களை ஒத்தியெடுத்து...

நந்து... நான் சரவணன்...

.......!

நாளை... நான் மில்லுக்குப் போகிறேன்... நீயும் கூட வர்றியா...?

........!

எப்போ வர்றே...?

...........!

அப்புறம் புதுசா ஒரு ஸ்டாப் ஜாயின் பண்றாங்க...

...........!

லேடி....

.......!

பெயர் தெரியலை... வந்ததும் சொல்றேன்... அப்போ வெச்சிடவா... காலையிலே தயாரா இரு... நானே வந்து பிக்கப் பண்ணிக்கிறேன்... பை... பேசிய சரவணன் நல்ல சந்தன நிறம்... அழுத்திப் பிடித்தால் சிவந்து விடும்... கருகருவென்று சுருளாய் முடி... அடர்த்தியா மீசை இழுத்துப் பார்க்கத் தோன்றும்... இளம் ப்ரவுன் நிறத்தில் எக்ஸ்ரே கண்களும்... ரோஜா நிற உதடுகளும் அவனின் ப்ளஸ்கள்...

சராசரிக்கும் கூடுதல் உயரம்... அதற்கேற்ற உடற்கட்டும் உடைய கம்பீரமான ஆண்மகன்... சரவணனும்... நந்தகுமாரும் இளவயது நண்பர்கள்... தந்தையர்களின் உறவு போல் இவர்களுள்ளும் தொடர்ந்து வருகிறது... இவரும் ஒன்றாகவே படித்தார்கள்... தொழிலும் துவங்கினார்கள்...

திருமணம் மட்டும் நந்துவிற்கு முதலிலேயே நடந்துவிட்டது... கல்லூரியில் படிக்கும்போதே வீணாவை காதலித்து மணந்து கொண்டான்... வீணாவும் நல்ல அழகும், குணமும் உள்ளவள்... நந்துவின் மலருக்கு மலர் தாவும் குணம் அவளுக்கு தெரிய வரும் நேரம் அதிர்ந்துதான் போனாள்... சரவணனும் எத்தனையோ முறை கண்டித்து இருக்கிறான்...

நந்து யாருக்கும் அடங்குவது இல்லை... கடவுளே இத்தனை தீயவனிடம் வீணா வாழ்வது பிடிக்காமல் ஒரு விபத்தில் எடுத்துக்

கொண்டார்... அதன் பின்னர் தனிக்காட்டு ராஜாவினைப் போலானான் நந்து... சரவணனும் எத்தனையோ முறை சொல்லிப் பார்த்துவிட்டு... சில காலம் போனால் தன்னால் திருந்தி விடுவான் என்று விட்டு விட்டான்...

அழகான வண்ண டிசைன்களை கணினியில் வரைந்து அதை தங்கள் மில்லில் புடவைகளாக உருவாக்கி ஜவுளிக்கடைகளுக்கு மொத்தமாய் விற்பனை செய்வதுதான் இவர்களின் தொழில்...

சிரத்தையாய் அவன் ஏற்று நடத்தும் விதத்தில்தான் உயரங்களை எட்டிப் பிடித்து இருக்கிறான் சரவணன்... அறையில் ஏஸி சன்னமாய் கசிந்தது... தன் சூட்கேஸில் சில முக்கியமான பொருட்களை அடுக்கிக் கொண்டு இருந்தான் சரவணன்...

இளங்கோ... அறைக்குள் வந்து... ஸார் அந்த லேடி வந்திட்டாங்க...

வரச்சொல்லுங்க...

மெல்லிய கொலுசு சப்திக்க வந்தாள் அவள்... அழகான வெள்ளை நிற காட்டன் புடவை... ஒடிசலான உடலைச் சுற்றி இருந்தது... நீண்ட கூந்தலை இறுகப் பின்னியிருந்தாள்... கண்களில் ஒரு தனி தேஜஸ் தெரிந்தது... சற்றே முன்பாய் விழுந்த கேசமும்... நெற்றியின் ஓரம் முளைத்திருந்த வியர்வையும் கூட கூடுதல் அழகை தந்தது...

அன்னம் போல் நடந்து வந்தவளை அமரும்படி சைகை காட்டினான் சரவணன்... ஏனோ அந்தப் பெண்ணிடம் இருந்து பார்வையை அகற்றவே இயலவில்லை...

நாகரீகம் கருதி... மிஸ்...!

அனிதா... குரல் ஐஸ்கிரீமாய் இனித்தது...

வெல்... அனிதா மே ஐ நோ யுவர் குவாலிபிகேஷன்...?

தன்னிடம் உறவாடிய பைலை சரவணனிடம் நீட்டினாள்... கண்களைத் தாழ்த்தி பைலைப் புரட்டினான்...

அனிதா அறையைக் கண்களால் அளந்தாள்... சில புகைப்படங்கள்... சிறிய பூஜையறை... அதனுள் ஒளிர்ந்த விளக்கு... விசிட்டர்ஸ் அமர குஷன் சோபாக்கள்... சின்னதாய் மப்பாய்... அதன் மேல் நாளிதழ்கள் சில... பிளவர் வாஷ்... வாட்டர் கூலர்... வட்டமானதும் இன்றி... சதுரமாகவும் இன்றி

ஒருமேசை... அதில் இரண்டு வண்ணத் தொலைபேசி... பென் பேட்... பெயர்பலகை... கணினி என்று அலுவலக இத்யாதிகள் அங்கு இடம் பிடித்து இருந்தன...

மிஸ்... அனிதா உங்களுக்கு நல்ல நாலேஜ் இருக்கு... ஆனா எக்ஸ்பீரியன்ஸ் இல்லையே...?

ஸார் எதற்கும் ஆரம்பம் என்று ஒன்று உண்டல்லவா... என் வேலையை திறம்பட செய்ய நீங்கள் ஒரு வாய்ப்பு கொடுத்தால்... என்னால் முடியுமென்று நம்புகிறேன்...

உங்க தன்னம்பிக்கைக்கு வாழ்த்துக்கள்... அனிதா நம்ம ஆபீஸில் ஒர்க் என்னன்னா... பட்டுப்புடவைகள்... காட்டன்... சில்க்ஸ்... பனாரஸ் என நம் மில்லில் உள்ள புடவைகளுக்கு டிஸைன்ஸ் வரையத்தான் நீங்கள் நியமிக்கப்பட்டு உள்ளீர்கள்...

இந்த வேலைக்கு நல்ல ரசனையும்... கிரியேட்டிவ் மைன்ட்டும் வேண்டும்... அதனால் முதல் பத்து நாட்கள் நீங்க போடும் டிஸைனைப் பார்த்து உங்க வேலை கன்பார்ம் ஆகும் சம்மதமா...?

நன்றி ஸார்... சிபாரிஸோ... பணமோ இல்லாமல் என் திறமைக்காக வேலை கிடைப்பது எத்தனை பெரிய மரியாதை, இப்போதே வேலையைத் துவங்க நான்தயார்...

குட்... சம்பளம் மற்ற விஷயங்களை என் பாட்னரிடம் பேசிவிட்டு நான் சொல்கிறேன்... ஆல் தி பெஸ்ட்... என்றவன் இண்டர்காமில் இளங்கோவை அழைத்தான்...

எஸ் ஸார்...

இவர் மிஸ்டர் இளங்கோ... உங்க சீனியர் ஸ்டாப்... உங்களுக்கு ஏதாவது உதவி தேவைப்பட்டா இவர்கிட்டே கேட்கலாம்... இளங்கோ அனிதாவிற்கு அவங்க கேபினைக் காட்டுங்க...

சரவணன் பைலை அவளிடம் தந்துவிட்டு விடை கொடுக்க... நன்றி கூறி இளங்கோவின் பின் நகர்ந்தாள்... கதவைத் தாண்டும் முன் தன்னையும் மீறி சரவணனின் புறம் திரும்பினாள்...

அதே நேரம் சரவணனும்... இவளையே பார்த்து இருந்ததால்

மெல்லப் புன்னகைக்க விழிகளை இருமுறை மூடித் திறந்து அவசரமாய் வெளியேறினாள்...

அனிதா அந்த அறையை விட்டு வெளியேறினாலும்... மனதில் அந்த முகம் குடியேறிவிட்டது போல் இருந்தது... முதற்பார்வையிலே இத்தனை ஈர்ப்பா... சில நிமிடங்களிலேயே யுகம் யுகமாய் பழகிய உணர்வு எதனால்...? யாரிவள்...? இத்தனை நாளாக எங்கே போனாள்... விழிகள் இரண்டும் என்னை கட்டிப்போட்டு விட்டதே... மேற்கொண்டு யோசிக்க விடாமல் தொலைபேசி அழைப்பில் அலைந்தான்...

இளங்கோ முன்னே நடக்க பின்னே சென்றவளின் மனம் மட்டும் அந்த அறையிலேயே தங்கி விட்டது... எத்தனை அழகான முகம்... ஆண்மையும்... கம்பீரமும் கலந்த உருவம்... வசீகரமான சிரிப்பு... உயிரை ஊடுருவும் காந்த விழிகள்...

அனிதா பயின்றது ஆண் பெண் இருபாலரும் படிக்கும் கல்லூரில்தான்... யாரிடமும் தோன்றாத ஒருவித ஈர்ப்பு இவனைக் கண்ட தினமே அந்த நிமிடமே மனம் பூரித்ததே... விழிகளை அவன் முன்னிருந்து அகற்றவே முடியவில்லை... இனம் புரியாத இன்ப அவஸ்தை ஒன்று மனதிற்குள் பூத்தது...

வெல்கம் மிஸ் அனிதா... இதுதான் உங்க அறை... டேக் யுவர் ஸீட்... குஷன் நாற்காலியில் பொதிந்தாள்...

அவள் முன் ஒரு கருப்பு நிற காம்பாக் கம்ப்யூட்டர் சிரித்தது... ஸ்கிரீனில் அழகான பூக்கள் கண்களைப் பறித்தது...

போட்டோஷாப் போங்க அனிதா நாம முன்னடி போட்ட டிஸைன்ஸோட லே அவுட் இருக்கும் பாருங்க... அப்புறம் உங்க ஐடியாவில் ஏதாவது கிரியேட் பண்ணிட பாருங்க... ஆல் தி பெஸ்ட்...

தேங்க்ஸ் ஸார்...

ஸார் வேண்டாம்... இளங்கோன்னு பெயர் சொல்லியே கூப்பிடலாம்... எனக்கென்னவோ உங்களைப் பார்த்தா என் பெரியம்மா மகள் போலவே இருக்கு...

அப்போ அண்ணான்னு கூப்பிடவா...

நோ... நோ... அப்புறம் எல்லாரும் என்னை வயசானவன்னு நினைப்பாங்க... சோ... கால் மீ இளங்கோ...

அனிதா புன்னகையுடன் யெஸ்... இளங்கோ... என்றாள்...

நீங்க எந்த ஊர்...?

காஞ்சிபுரம்...

ஆஹா... அருமையான ஊருங்க... அதுக்கு கோயில் நகரமுன்னு பேர் கூட உண்டு...

நீங்க காஞ்சிபுரம் வந்து இருக்கீங்களா...?

ஒரிரு தடவை...

கூடப் பிறந்தவங்க யாரும்...

யாருமில்லை... நான் ஒரே பெண்... அப்பா சமீபத்தில்தான் இறந்தார்... அம்மா காஞ்சிபுரத்தில் இருக்காங்க...

ஓஹோ...

உங்களைப் பற்றி...

பெரிசா ஒண்ணுமில்லை அனிதா... உஷா என் மனைவி... நாங்க லவ் மேரேஜ் பண்ணிக்கிட்டோம்... சந்தோஷமான வாழ்வு... நிலான்னு ஒரு குட்டி தேவதை...

நல்லா என்ஜாய் பண்றேன்னு சொல்லுங்க...

ம்...

வாழ்ந்த வாழ்வின் நினைவுச் சுவடுகளை படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்...

இளங்கோ...

ஐ ம் எ விடோயர்...

ஸாரி...

இட்ஸ் ஓகே... உஷாக்கு ஏதோ பெயர் தெரியாத வியாதியைப்

பற்றிச் சொன்னாங்க... அதுவே அவளை கொண்டும் போச்சு... அவன் முகத்தில் முதலில் இருந்த புன்னகை மறைந்தது... அவளிடமும் அதே சோகம்...

அதை விடுங்க... கவலைகளை மறந்தாத்தான்... காற்றுபோல் சுதந்திரமா சுவாசிக்க முடியும்... நீங்க வேலையைத் தொடங்குங்க... சரவணன் ஸார் ரொம்பவும் நல்லவர்... ஆனால் வேலை விஷயத்தில் கண்டிப்பு... வீண் அரட்டை இதெல்லாம் பிடிக்காது... நான் என் கேபினுக்குப் போறேன்...

நீங்க உங்க வேலையை கவனிங்க... ஏதாவது வேணும்னா... உடனே கூப்பிடுங்க... அவன் தலையசைக்க இளங்கோ சென்றான்... மௌஸை இயக்கினாள்... கண் முன்னே லே அவுட்டில் டிசைன்ஸ் விரிந்தது... அதில் சரவணனின் முகம் தோன்றியது... விடை காணமுடியாத கேள்வியாய் குழம்பினாள் அனிதா...

2

மாலை நான்கு மணி அளவில் சரவணன் அனிதாவின் அறைக்கு வந்தான்... சில லே அவுட்களை ஸ்டென்ஸில் வரைந்து கொண்டிருந்தவள்... தன் அறையில் சரவணனைக் காணவும் திகைத்து எழுந்தாள்...

நத்திங் அனிதா... உங்களுக்கு எல்லாம் கன்வீனியண்டாக இருக்கிறதா...? டுடே இஸ் யுவர் பர்ஸ்ட் டே...?

பைன் ஸார்... ஏற்கனவே ரெடியான டிஸைன்களைப் பார்த்தேன்... சில டிஸைன்ஸுக்கு அவுட் லைன் மட்டும் போட்டேன்...

குட்... இங்கே உங்களுக்கு எந்தப் பிரச்சனையும் இராது அனிதா... யூ பீல் ஹோம்லீ... எங்கே தங்கி இருக்கிறீர்கள்...?

அடையாறில்... தோழியின் வீட்டில்...

ஏன்...?

காஞ்சிபுரத்தில் அம்மா இருக்காங்க... அப்பா வாழ்ந்த இடம் அதை விட்டு வர அவங்களுக்கு மனமில்லை...

யூ ஆர் லக்கி அனிதா... உங்களுக்கு அம்மா இருக்கிறார்கள்... ஆனால் எனக்குன்னு யாரும் இல்லை... பணம் பதவி இருக்கு... ஆனா அன்பு காட்ட ஆள் இல்லை...

உங்க பேரண்ட்ஸ்...

அம்மா சின்ன வயசிலேயே தவறிட்டாங்க... அப்பா இப்போதான்...

அவனின் நிலைக்காக பேதை இவள் மருகினாள்... வெல்... அதெல்லாம் எதற்கு...? நான் ஒரு முக்கியமான விஷயமா வந்தேன்... இந்த கம்பெனிக்கு இன்னொரு உரிமையாளரும் உண்டு... பெயர் நந்தகுமார் என் நண்பனும் கூட... அவனை உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்த வேண்டும் போவோமா...?

கையிலிருந்த பென்சிலை ஸ்டாண்டில் வைத்துவிட்டு... ஸ்டென்ஸில் பறக்காமல் இருக்க பேப்பர் வெயிட் வைத்து அவனுடன் நடந்தாள்... சொற்ப தூரமே என்றாலும் அவனருகில் நடப்பது பரவசத்தை ஏற்படுத்தியது... ஆனால், போகுமிடம் அந்த உணர்வை முற்றிலும் மறக்க வைக்கப் போகிறது என்பதை உணராமல்...

சரவணனுடன் அந்த அறைக்குள் நுழைந்தவளுடன் ஏதோ புகை மூட்டத்தின் நடுவில் சிக்கிக் கொண்டது போல் அங்கு மதுவாசனையும் சிகெரெட் புகையும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு இருந்தது...

இவர் தான் மிஸ்டர் நந்தகுமார்... அறிமுகப்படுத்தியவன்... நந்து என்னடா இது... ஆபீஸ்லேயே... அவன்... கையில் இருந்த கிண்ணத்தைப் பிடுங்கினான் நண்பனைக் கடிந்தபடி...

அவனுக்கும் சரவணனின் வயதுதான் இருக்கும்... ஆனால்... அவனின் கெட்ட பழக்க வழக்கங்கள் சற்றே மூப்பாய் காட்டியது...

வயிறு சரிந்து உடல் பெருத்து... தலை சற்று வழுக்கை வாங்கி முதல் பார்வையிலேயே அவனை அனிதாவிற்குப் பிடிக்கவில்லை... மரியாதை நிமித்தம் அவனை நோக்கி இரு கைகளைக் கூப்பினாள்... அந்த நந்தகுமார் அவளையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்தான்... கையில் சிகெரெட் புகைந்து கொண்டு இருந்தது...

இவங்க பேர் அனிதா... நம்ம ஆபீஸில் டிஸைனரா ஜாயின் பண்ணி இருக்காங்க...

வாவ்... எவ்வளவு சம்பளம் நிர்ணயம் செய்திருக்க...? சரவணா... கேள்விதான் நண்பனிடம் சென்றதே தவிர பார்வை இவள் மேல் ஊர்ந்தது... அனிதா நெளிந்தாள்...

இன்னும் முடிவு பண்ணலை... பத்து நாள் டிசைன் பண்ணிட்டு பிறகு...

ஏன்...? இவ அழகிற்கு எத்தனை தந்தாலும் தகும்... இவன் ரொம்பக்கஞ்சம் ஹனி... உனக்கு என்ன தேவையாய் இருந்தாலும் என்னிடம் கேள்...? பேச்சு குழறலாய் இருந்தது... அனிதாவின் அருகில் நெருங்கியவனின் மீது வீசிய வாசனை அவளை முகம் சுழிக்க வைத்தது...

ஹனி... என்னுடைய தேவைகளை... ஐ மீன்... ஆபீஸ் சம்பந்தப்பட்டவைகளை நான் உன்னிடமே பெற்றுக்கொள்கிறேன்... என்று பல்லை இளித்தான்... அந்தப் பற்களில் படிந்திருந்த நிகோடின் கறை வெறுப்பை உண்டாக்க... அவஸ்தையாய் சரவணனிடம் பார்வையைத் திரும்பினாள்...

நந்த குமார் அவளைப் பார்வையால் விழுங்கியதையும்... அனிதா தலைகுனிந்து இருப்பதையும்... சரவணன் கவனிக்கத் தவறிடவில்லை... அவன் நிதானமாகத்தான் இருக்கிறான் என்று முட்டாள் தனமாய் உணர்ந்து கொண்டான்... அது எவ்வளவு தவறு என்பதையும் சில நிமிடங்களிலேயே புரிந்து கொண்டான்...

அனிதாவின் அருகில் நின்ற நந்தகுமார்... நான் சொல்வது சரிதானே... என்று அவள் தோளில் கைவைக்கப் போக அதை முன்பே ஊகித்தவள் போல் விலுக்கென்று பின்னோக்கி நகர்ந்தாள்... குடி போதையின் அரவணைப்பில் இருந்ததால் அனிதாவின் தோள்களைப் பற்ற நினைத்தவன் நிலை குலைந்து தரையில் விழுந்து விட்டான்...

நந்து... கூக்குரலோடு நண்பனை தூக்கி அவனுடைய இருக்கையில் அமர வைத்த பிறகுதான் சரவணனின் கண்கள் அனிதாவைத் தேடின... நந்துவோ இன்னமும் அரற்றிக் கொண்டிருந்தான்... இப்போது அவனிடம் பேசி எந்தப் பயனும் இல்லை... அதை புரிந்து கொள்ளும் திறனும் இல்லையென்பதை உணர்ந்து... நேராக அனிதாவின் அறைக்குச் சென்றான்...

திறந்திருந்த கதவு அவனை வரவேற்றது... தன் மேசையின் மேல் தலை கவிழ்ந்து அமர்ந்திருந்தாள் அனிதா...

தயக்கத்துடன் அனிதா என்றான்...

மெல்லத் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தவளின் கண்களில் நீர் திரண்டு முத்துக்களாய் உதிர்ந்தது... உதடுகளை அழுந்த பற்களால் பற்றி உணர்வை அடக்கினாள்...

மன்னிப்பு கேட்க வேண்டியது நான்தான்... வந்த முதல்நாளே இப்படியொரு தர்மசங்கடமான நிலைமையை நான் உருவாக்கி இருக்க வேண்டாம்... நந்து நல்லவன்தான்... சமீபத்தில் அவன் மனதில் சில சங்கடங்கள்... அதனால்தான் இப்படி நேரம் காலம் தெரியாமல்... நானும் எத்தனையோ முறை சொல்லிப்பார்த்துவிட்டேன்... அவன் குரலில் உண்மையான வருத்தம் தொனித்தது...

அனிதா ஏதும் பேசவில்லை... மௌனமாய் இருந்தாள்... இவனுக்குத்தான் தர்ம சங்கடமாய் போனது... எத்தனை அழகாய் வந்தாள்... அவளைப் போய் கஷ்டப்படுத்தி விட்டேன்... நான் மீண்டும் ஒருமுறை மன்னிப்பு கேட்டுக் கொள்கிறேன் அனிதா... மீதி வேலையைக் காலையில் பார்த்துக் கொள்ளலாம் நீங்க கிளம்புங்க...?

சரவணனை ஒரு தரம் ஊடுருவிப் பார்த்துவிட்டு கைப்பையை தூக்கியபடி நடந்தாள்...

ஒரு நிமிடம்... இப்போது நடந்த கசப்பான நிகழ்வுகளை தயவு செய்து மறந்து விட்டு... நாளை காலையில்... புன்னகை முகமாய் உங்களை எதிர்பார்ப்பேன்... மௌனமாய் சிறு தலையசைப்புடன் நகர... வைத்த கண் வாங்காமல் அனிதாவையே பார்த்தான் சரவணன்... நண்பனின் முறையற்ற செயலை எண்ணி ரொம்பவும் வருந்தினான்... ஆனாலும்... அவன் முகம் பார்த்து பேச விரும்பாதது போல் தோன்றியது...

கேட்டைக் கடந்து செல்லும் அனிதாவின் முதுகினையே அந்தக் கட்டிடத்தின் இன்னும் ஒரு மூலையில் இருந்தும் கண்களும் வெறித்தன... அந்த கண்களுக்கு சொந்தமான நந்தகுமாரின் உதடுகள் ஹனி... உன்னை அடையாமல் விடமாட்டேன் என்று முணுமுணுத்தான்...

காற்றைப் போலவே காலமும்... நேரமும் யாருக்காகவும் காத்தி

ருப்பது இல்லை... காதல் என்பது மூன்றெழுத்து மூடு மந்திரம்... நீ யாசிக்கத் துவங்கினாய் உன் விழிகளால்... நான் யோசிக்கத் துவங்கினேன் மனதினால்... நேரம் கரைகிறது... நம் நேசம் மட்டும் ஆலமர விழுதாய் வளர்ந்து ஊஞ்சலாய் அசைகிறது... அதில் கிளிகளாய் நாம் இருவரும் கொஞ்சி மகிழும் நேரம் எப்போது வரும்...?

கண்கள் காதல் திருவடிகளைத் தொழுகிறது... இதயத்தினால் விளக்கேற்றி... இரத்தத்தினை ஆக்கி மனமென்னும் திரிபோட்டு உனக்கு தீபம் ஏற்றுகிறேன்... புன்னகைப் பூக்களால் தினமும் அர்ச்சிக்கிறேன்...

ஏக்கம் தணிக்கும் பார்வையை என் புறம் திருப்புவாயா...? அன்பே ஆயிரம் தற்காப்புக் கலைகளை நான் ஏற்றுக்கொண்டாலும்... உன் ஒற்றை விழிப் பார்வையால் அதையெல்லாம் உடைத்து விடுகிறாயே...?

அனிதா வேலைக்கு சேர்ந்து முழுக்க ஒரு மாதம் ஓடிவிட்டது... முதல் மாத சம்பளத்தில்... மூன்றாயிரத்தினை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு மீதி 12,000/–த்தினை ஊருக்கு அனுப்பி வைத்தாள்... கூடவே தன் பணி பற்றியும்... உடன் பணிபுரிபவர்கள் பற்றியும் எழுதினாள்...

ஆனால்... நந்துவைப் பற்றி மட்டும் எழுதவில்லை... அம்மா பயந்து விடக்கூடாதே... ஏற்கனவே சென்னையில் பணிபுரிய வைக்க விசாலத்திற்கு அத்தனை இஷ்டமில்லை...

அளவான குடும்பம் அவளுடையது... தந்தை கதிர்வேல் இருந்த வரையில் சீராகப் போனது குடும்பம்... தகப்பன் செல்லம் அவள்... அனிதாவவை தரையில் நடக்கவிடாமல் தாங்கிய தோள்கள் அவை... நண்பராய்... ஆசானாய்... தந்தையாய் வாழ்ந்த அந்த நல்ல மனிதரின் இழப்பில் இருந்து மீள முடியாமல் தவித்துதான் போனாள்...

யாரோ ஒரு நண்பருக்காக கையெழுத்திட்டு பணம் வாங்கினாராம்... ஜாமீன் போட்டதால் வந்த வினை அவன் ஓடிட...

பாரம் இவரின் மேல்... இறப்பு நடந்த வீடு என்று கூட எண்ணாமல்... அக்கிரமமாய் கடன் பற்றி கேட்டிட... அவர்கள் அடக்க வழியின்றி... வீட்டுப் பத்திரத்தை வைத்து பணத்தை தந்து விட்டாள்...

கணவரின் உழைப்பில் சிறுகச் சிறுக குருவியாய் சேமித்து கட்டிய வீடு... அதை அடமானம் வைக்கும் போது மனம் பதைத்தது...

படிப்பு முடிந்த நிலையில் தோழி அபிநயாவின் உதவியுடன் சென்னையில் வேலையும் கிடைக்கக் கூடும் என்று தாயிடம் சொல்ல... அவருக்கு புன்னகையே மறைந்து போனது... அவருக்குப் பிறகு... உன் முகம் பார்த்து மட்டுந்தான் சற்று ஆறுதல் அடைகிறேன் அதுவும் இல்லையெனில்...

அம்மா... கொஞ்சம் யோசியுங்கள்...

அப்பாவுடைய சொந்த உழைப்பில் வாங்கிய வீட்டை அடமானம் வைத்து விட்டோம்... அதை மீட்க வேண்டாமா...? அது என் கடமை இல்லையா...? அதற்காவது என்னை அனுமதிக்கக் கூடாதா...?

என்னமோடா... கூடுமான வரையில் ஜாக்கிரதைம்மா...

கவலையே படாதேம்மா... என்று தாய்க்கு ஆறுதல் கூறிவிட்டு கிளம்பினாள்... தோழியின் வீட்டில் வாசம்... அபிநயா ஒரு அற்புதமான பெண்... ஸ்டாப் நர்ஸாக ப்ரியா நர்ஸிங் ஹோமில் பணிபுரிபவள். கனிவும்... கருணையும் ததும்பி வழியும் கண்கள்... அன்பானவள்...

அவளிடம் கூட ஆபீஸ் விஷயம் பற்றி மேலோட்டமாய் பேசுவாளே தவிர... சரவணனைப் பற்றி பேசவே மாட்டாள்... அன்று நடந்தவைப் போல மற்ற நாட்களில் எந்த அசம்பாவிதமும் நடக்கவே இல்லை... சரவணன் அந்த சங்கடத்தை தரவே இல்லை... இளங்கோவும் நல்ல நண்பனாகி விட அவளால் இயல்பாய் இருக்க முடிந்தது...

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவள் மனம் கவர் சரவணன் இருக்கிறானே... அதை விட வேறென்ன வேண்டும்... அவளறியாமல் அவனும் தன்னை கவனிப்பதை உணர்ந்தேதான் இருந்தாள்...

அன்றும் அப்படித்தான் கணினியில் ஏதோ முக்கியமான வேலையில் ஈடுபட்டு இருந்தாள்... ஆனால், மனம் முழுக்க சரவணனையே நினைத்திருக்க... எதிலோ லயித்தவள்... கண்களை ஒரு விநாடி மூடினாள்...

என்ன ஸார் ஆபீஸிலே தூங்குறதுக்கு எல்லாம் சம்பளம் தர்றீங்களா...? இளங்கோவின் குரல் கேட்டு கண்திறக்க... எதிரே இளங்கோவும்... சரவணனும்...

வாங்க ஸார்...

என்ன மேடம் பகல் கனவா...?

இல்லை ஒரு சின்ன சிந்தனை...

நல்லா சமாளிக்கிறீங்க அனிதா...

பேசியபடியே இருவரும் அமர்ந்தார்கள்...

என்ன சார் திடீர்னு...?

இப்படி வந்ததால்தானே உங்க தூக்கத்தை கண்டுபிடிச்சோம்...

சும்மாயிருங்க இளங்கோ... அனிதா உங்க டிசைன்ஸ் எல்லாம் சூப்பர்... நமக்கு நிறை ஆர்டர்ஸ் கிடைச்சிருக்கு... உங்ககிட்டே கொடுத்து இருந்த வேலையைக் கச்சிதமாய் முடித்து விட்டீர்கள்... ஆனால், ஒன்றுதான் புரியவில்லை...

எது...?

நான் உங்களை அதிகமாய் வேலை வாங்கிவிட்டேன் போல... ரெஸ்ட் எடுக்கவே டைமில்லை இல்லையா...? குறும்பான சிரிப்பில் அவன் கூறியதைக் கேட்டவள்...

ஸார் நீங்களும் கிண்டல் செய்யறீங்களே...?

சும்மா விளையாட்டுக்கு... உண்மையிலேயே... ரொம்ப அற்புதமா இருந்தது டிசைன்ஸ்...

நன்றி சார்... ஒரு உழைப்பாளிக்கு தான் செய்யும் பணி பிறரால் பாராட்டப்படும் போது அவன் அடையும் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இருக்காது... அதைப் போல நானும்...

போதும் ஸார்... நீங்க விழுந்து விழுந்து பாராட்டுவதும்... அவங்க தன்னடக்கத்தோடு பேசறதும் தாங்க முடியலை ஸார்... இத்தனை நாள்லே என்னை ஒரு தடவையாவது பாராட்டிப் பேசி இருக்கீங்களா...? நான் கோபமா கிளம்புறேன்... இளங்கோ கிளம்ப...

ஸார் பாவம் அவரையும் இரண்டு வார்த்தை பாராட்டி இருக்கலாமே...

இளங்கோ அடுத்த தடவை உங்களுக்கு பாராட்டு விழாவே நடத்திடலாம்... சரவணன் சொல்ல...

இதுதான் இந்த மாதத்தில் முதல் பொய்யா ஸார்...? இளங்கோவும் அடக்காய் கேட்க... மூவரும் புன்னகைத்தனர்...

என்ன ஒரே சிரிப்பு...? கேள்வி எழுப்பியபடியே வந்தான் நந்தகுமார்... இத்தனை நேரம் சரவணின் பாராட்டு மழையில் நனைந்தவளுக்கு நந்துவைப் பார்த்ததும் சட்டென சிரிப்பு நின்றது... சரவணனின் முகத்திலும் இறுக்கம் கூடியிருந்தது...

உன்னைப் பார்க்க அறைக்குப் போனேன் நீ இல்லை... இங்கே குரல் கேட்டது...

அதான் வந்தேன்... இவளைப் பார்த்த பிறகு உடனே போக மனமே வரவில்லை இல்லையா...?

நந்து... அவங்க நம்ம ஸ்டாப்... மரியாதையா பேசு... நீ வா என் ரூமில் போய் பேசலாம்...

நண்பனின் தோளில் கை வைத்துத் தள்ளிப் போனான் சரவணன்... அனிதா நிம்மதியாய் மூச்சு ஒன்றை வெளியிட்டாள்...

அவள் முகம் கண்ட இளங்கோ ஆறுதலாய் கேட்டான்... என்னம்மா...? நந்து ஸார் ஏதாவது...?

அவள் முதல் நாள் நடந்த சம்பவத்தைப் பற்றிக் கூறினாள்...

நந்து கொஞ்சம் ஏடாகூடமான ஆள்தான்... சரவணன் ஸார் அளவிற்கு ப்ரீனஸ் இல்லை... கொஞ்சம் திமிருன்னு கூட சொல்லலாம்...

கூடுமான வரையில் தனியா மாட்டிக்காதீங்க...? ஏதாவது பிரச்சனைன்னா எனக்கு சொல்லுங்க...? டோன்ட் வொரி...? லேசான புன்னகையுடன் கிளம்பினான் இளங்கோ...

இந்த இளங்கோதான் எத்தனை நல்லவன்... இவனின் கனிவான அன்புருகும் பார்வைக்கும்... நந்துவின் இறையை வேட்டையாடத் துடிக்கும் மிருகப் பார்வைக்கும்தான் எத்தனை வேறுபாடு... இவையெல்லாம் விட சரவணனின் காதல் பார்வை... கண்களாலேயே இதயத்தைக் கொள்ளையடிக்கும்... மனதை மயக்கி மீண்டும் அதற்கு ஏங்கிட வைக்கும் பார்வை...

3

அர்ச்சனைத் தட்டை கையில் வாங்கியபடியே கையிலிருந்த விபூதியை அருகில் இருந்த அர்ஜுனின் நெற்றியில் இட்டு தானும் இட்டுக் கொண்டாள் நிதிலா...

என்ன நிதிலா நானே கூப்பிட்டாலும் சரி... பிறந்த நாளுக்குக் கூட கோவிலுக்கு வரமாட்டே இன்னைக்கு என்ன திடீர்னு...?

நம்ம இரண்டு பேரோட லவ் மேட்டர் நந்து அண்ணாவுக்குத் தெரிஞ்சிடுச்சி... கூப்பிட்டு ஒரே திட்டு... ஒத்துக்கவே மாட்டேன்னு ஒரே கத்து...

விடு நித்தி... நான் கை நிறைய சம்பாதிக்கிறேன்... பேசாம என் கூட வந்திடு... நாம இரண்டு பேரும் சந்தோஷமா வாழலாம்...

அது மட்டும் வேண்டாம்...

புரியுது நிதிலா... நீ பணக்கார வீட்டுப் பொண்ணு... இப்போ வாழும் வசதியான வாழ்க்கையை உனக்குத் தர முடியாது... அதனால யோசிக்கிறியா...?

என்ன அர்ஜுன் நீ என்னைப் பத்தி புரிஞ்சகிட்டது இவ்வளவுதானோ...?

பின்னே என் கூட வரமாட்டேன்னு சொல்றதுக்கு காரணம்தான் என்ன...

நந்து அண்ணா இப்போதான் லவ் பண்றேன்னு கல்யாணமும் பண்ணி மனைவியையும் வாரிக் கொடுத்திட்டு தேவையில்லாத கெட்ட பழக்கத்தாலே தினம்தினம் கெட்டு அழியறான்... அதையே நினைச்சு அப்பாவும் துடிச்சுப் போறார்... இதுக்கு நடுவிலே நானும் வீட்டை விட்டு ஓட வந்து கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டா அப்பா இன்னமும் துடிச்சுப் போவார் அதனாலதான்...

சரி நிதிலா உன் நிலைமை எனக்குப் புரியுது... ஆனா வீட்டிலே அம்மா பெண் பார்க்க ஆரம்பிச்சிட்டாங்க... இதுக்கு மேலேயும் என்ன காரணம் சொல்லி தள்ளிப்போட முடியும்... நம்ம விஷயத்தைப் பற்றி பேசி சம்மதமும் வாங்கிட்டேன் உன் சைடுதான்...

வர்ற 6ந் தேதி என் பிறந்த நாள் வருது... சின்ன கெட்டுகெதர் நடக்கும்... நீயும் அங்கே வந்திடு அர்ஜுன்... சரவணன் அண்ணாவும் வருவார்... அவர்தான் அப்பாகிட்டே நம்ம மேட்டர் பத்தி பேச சரியான ஆள்... பிறந்த நாள் விழாவில் உன்னை அவருக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிறேன்...

நம்ம அன்பை கட்டாயம் அவர் புரிஞ்சுக்கிட்டு உதவி செய்வார்... அந்த நம்பிக்கை எனக்கிருக்கு...

சரி நான் கண்டிப்பா பங்க்ஷனுக்கு வர்றேன்... கிளம்பலாமா நித்தி நேரமாச்சு... ஏதாவது பிக்சர போலாமா...?

நான் எத்தனை சீரியஸா இருக்கேன்... நீயென்னடான்னா...

உன் டென்ஷன் குறைக்கவே இந்த யோசனை... எல்லாம் நல்லவிதமா நடக்குமின்னு எனக்குள்ளே ஒரு பட்சி சொல்லுது கமான்...

மீண்டும் ஒரு முறை மூலஸ்தானத்தை வணங்கிவிட்டு... இருவரும் கிளம்பினார்கள்...

செல்லம்... எழுந்திருடா... ஸ்கூலுக்கு நேரமாச்சு... அப்பாவும் வேலைக்குப் போகனும் இல்லையா...?

தூக்கமா வருதுப்பா படுக்கையில் புரண்டு கொண்டிருந்த ரோஜாக் குவியலை அள்ளினான் இளங்கோ...

நிலா வேகமாய் வந்து அவன் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டது... டேடி ப்ளீஸ்...

நோடா செல்லம்... ஏற்கனவே லேட் கமான் ஹரியப்... அவள் கூந்தலை ஒதுக்கிவிட்டு பல் தேய்த்து... குளிப்பாட்டி யூனிபார்ம் போட்டு விட்டான்... ஆறுவயதுக் குழந்தை நிலா... துறுவென்று கண்களும்... புன்னகையும்... மழலையான பேச்சும் நெஞ்சை அள்ளும்...

டாடி உனக்கு பெல்ட்டே சரியா போடத்தெரியலே...

கத்துக் கொடுங்க மேடம்... பவ்யமாய் கைகளைக் கட்டினான் இளங்கோ...

குழந்தை கன்னம் குவித்து சிரித்தது... உஷாவும் இப்படித்தான்

சிரிப்பாள்... தலையை உதறி நினைவுகளை அகற்றினான்... தட்டில் இரண்டு இட்லியை வைத்து சாம்பாரில் நனைத்து ஊற்றினான்...

நிலா சமர்த்தாய் சாப்பிட்டாள்... லஞ்ச் பேக் ரெடி செய்து ஸ்கூல் பேக்கை எடுக்கும் சமயம் ஸ்கூல் வேன் ஆர்ன் அடித்தது...

பாய் டாடி... அவன் முரட்டுக் கன்னத்தில் பட்டு இதழைப் பதிந்து விட்டு... வேனில் ஓடி கைகாட்டியது...

இளங்கோ மனைவியின் படம் அருகில் வந்து நின்றான்... காய்ந்திருந்த மலர் சரத்தை அகற்றி புதிய சரத்தை அணிவித்தான்... ஊது பத்தி ஏற்றி கண் மூடி பிரார்த்தித்து விட்டு மனைவியின் முகத்தைப் பார்த்தான்...

உஷா... நாம எத்தனை அன்பாய் வாழ்ந்தோம்... என்னை விட்டுப் போக உனக்கு எப்படி மனம் வந்தது... ஏன்...? இந்த பிரிவு ஒவ்வொரு தினமும் உன் நினைவு ஒரு புறம் என்னை வாட்டுகிறது... இதில் கூடவே... நிலா வேறு உன்னைத் தேடுவதும்... அப்பிஞ்சு நெஞ்சின் வேதனையைப் போக்கவாவது... நீ வந்துவிடக் கூடாதா...? உஷா...

சரியாய் இரண்டே வருடங்கள்... இந்த வாழ்வு மட்டும் போது மென்று மொத்தமாய் என் நிம்மதியையே வாரிச்சுருட்டிக் கொண்டு போய் விட்டாய் இது நியாயமா...? அவன் கண்கள் கண்ணீரைச் சிந்தின...

எத்தனை இன்பமான நாட்கள் அவை... விடியற்காலையின் வெள்ளி பூவாய் கால் கடுக்க அவளின் தரிசனத்திற்கென நின்ற நாட்கள் எத்தனை...? காதலைச் சொல்லத் தயங்கி... பார்வையினால் மட்டும் தரிசித்து... விழிகளை வாசலாக்கி அவளின் உருவத்தை பொதித்து பூட்டிக் கொள்ளத் துடித்ததும் மறக்குமா...?

இளங்கோ முதன் முதலாய் உஷாவை ஒரு புடவைக் கடையின் வாசலில்தான் சந்தித்தான்... பிரபல கடைகளுக்கு சில டிசைன்களை கொண்டு செல்லும் போதுதான் அவளைச் சந்தித்தான்...

தோழியின் திருமணத்திற்காய் புடவை எடுக்க வந்தவள் பட்டுப்புடவைகளை விரித்து விரித்து தோள் மேல் போட்டபடி இருக்க... வியாபார நிமித்தம் அருகே அமர்ந்திருந்த இளங்கோவின் குளிர்பான கப்பை தட்டிவிட்டு திட்டுதிட்டாய் புடவையில் சிதறின...

அச்சச்சோ என்னம்மா நீங்க...? பத்தாயிரம் ரூபாய் புடவை கொஞ்சமும் பொறுப்பில்லாம இப்படி பாழ் பண்ணிட்டீங்களே...?

இல்லே ஸார் தெரியாம...?

என்னம்மா தெரியாம உன் கண் என்ன பிடரியிலேயே இருக்கு...?

ஸார்...?

என்ன ஸார்...? புடவையோட விலை பத்தாயிரம் ரூபாய் எண்ணி வெச்சிட்டு புடவையை எடுத்துகிட்டு கிளம்பு...

ஸார் ப்ளீஸ்... என் தோழியோட திருமணத்திற்கு புடவை எடுக்க வந்தோம்... வந்த இடத்தில் என்கிட்டே அவ்வளவு காசும் இல்லே...

அந்தப் பெண் கைகளைப் பிசைந்தபடி பேசுவதைக் கண்ட இளங்கோவிற்கு மனது அசைந்தது...

ஸார்... அவங்க மேலே எந்தத் தப்பும் இல்லை... நான்தான் தெரியாம டிரிங்ஸை டேபிள்ல வெச்சிட்டேன்... புடவைக்குண்டான பணத்தை நான் தந்திடறேன்... சொன்னதோடு மட்டுமின்றி பணத்தையும் தந்துவிட்டுக் கிளம்பி விட்டான் இளங்கோ...

அந்தப் பெண் விழிகளாலேயே நன்றி கூறினாள்... ஏனோ கலங்கிய விழிகள் தண்ணீரில் மிதக்கும் மீனாய் ஜொலிக்க... ரசித்தபடியே விலகினான்...

நண்பர் பட்டாளம் புடவையை பெற்றுக் கொண்டு கிளம்பிட... உஷாவின் கையில் ஒரு கவரைத் தந்தார் கடைக்காரர்...

இது...?

நீங்க டிரிங்ஸ் ஊற்றிய சேலை... ஸார் பணம் தந்ததால் புடவையை உங்கிட்டயே தந்திடச் சொன்னார்...

அவர் சொன்னா உடனே நீங்க தந்திடுவீங்களா...? முன்னே பின்னே தெரியாத என்கிட்டே போய்...?

தரச் சொன்ன ஆள்கிட்டேயே போய் பேசிக்கோங்க... என்று கையில் ஒரு அட்டையைத் தந்தான்...

அட்டையில் இளங்கே எனும் பெயரோடு அவனின் முகவரியும்

இருக்க மறுநாள் அவன் முன்பு போய் நின்றாள் உஷா...

ஏன் ஸார்...? ஏதோ சமயத்திற்கு ஹெல்ப் பண்ணீங்களேன்னு சந்தோஷப்பட்டா இதுதான் சான்ஸ்னு புடவையைத் தருவீங்களோ...?

கோபத்தில் படபடவென்று கொட்டிய இமைகளையும்... காதில் குலுங்கிய ஜிமிக்கிகளையும் பார்த்தபடி நின்றான் இளங்கோ...

ஹலோ பதில் சொல்லுங்க...? பேய் முழிச்சா என்ன அர்த்தம்...?

என்னை எங்கே பேசவிட்டீங்க...? வந்த நேரத்திலிருந்து நீங்கதான் வாய் மூடாம பேசிக்கிட்டே இருக்கீங்க...?

ஜோக்கா... ஒரு பொண்ணுக்கு புடவை எடுத்துத் தரணுமின்னா அப்பாவாகவோ... இல்லை அண்ணனாகவோ இருக்கணும்...

இன்னொரு ஆளும் எடுக்கலாம் உஷா... அந்தப் பெண்ணின் கணவனா...?

என்னது...?

என்னமோ தெரியலை...? முதற் பார்வையிலேயே உங்களை எனக்குப் பிடிச்சிட்டது... இத்தனை நேரம் பேசினீர்களே இப்போயேன் பேசலை என்னைப்பிடிக்கலையா...?

நான் கிளம்புறேன்...

பதிலே சொல்லலையே...?

அன்பு மேலோங்கிட அவள் புடவையை எடுத்து மார்போடு அணைத்தபடி நகர உதடுகளில் வளைந்த முறுவலுடன்... உஷா ஒரு நிமிடம்...

என் முழியென்ன அத்தனை மோசமாகவா இருக்கிறது... என்று கேட்க... சிரித்தபடியே... ஓடினாள் உஷா...

அன்றைய தினத்தில் இருந்து... காதலை அன்பூற்றி வளர்த்தார்கள்... நாளொரு மேனியும்... பொழுதொரு வண்ணமுமாய்... நாட்கள் நகர்ந்திட ஒரு கட்டத்தில் விவரம் தெரிந்து எதிர்ப்போடு உஷாவிற்கு சிறைவாசம் தொடர்ந்தது...

அதன் பிறகு நண்பர்கள் துணையோடு... பதிவுத் திருமணமும்

செய்த... தனிக்குடித்தனம் செய்து... இன்பம் இன்பம் இதுவொன்று மட்டுமே அவர்கள் வாழ்வில் ஆறாய் பெருகியது... அதற்கு ஆறுதலாய் நிலா வேறு...

திகட்டத் திகட்ட அன்பில திளைத்தான் இளங்கோ... யார் கண் பட்டதோ விபத்தொன்றில் உஷா அவனை விட்டுப் போனதும் சிறகு இழந்த பறவையாய்ப் போனான்...

அம்மா அம்மாவென்று அழும் குழந்தையை சமாதானப்படுத்தத் தெரியாமல் வாழ்வின் இறுதி வரை தொடர வேண்டுமான உறவையும் இழந்து தனிமரமாய் நின்ற நேரம் வந்து சேர்ந்த சொந்தங்களையும் விலக்கிட காரணம்... குழந்தையைக் காரணம் காட்டி இரண்டாவது மணம் புரிய பேசியதுதான்... அவன் உஷாவை மறக்க முடியுமா...? ஒரேடியாய் மறந்து விட்டான்...

வேலைக்கு ஒரு வயதான அம்மாவை வைத்து நிலாவை கவனித்துவிட்டு வேலைக்குப் போவான்... நிலா வளர... வளர... அவனே ஓரளவிற்கு தன் தேவைகளை கவனித்துக் கொள்வான்... 6 வயதில் பெரிய மனுஷி மாதிரி நடக்கும் மகளை எண்ணி பூரிப்பான் இளங்கோ... சஞ்சலமில்லா வாழ்வை வாழும் மனிதர்கள் யாருமில்லை...

வாழ்வின் ஒவ்வொரு கட்டங்களும் இன்பமும்... துன்பமும் இரண்டுமே கலந்தது அதை திறம்பட நடத்திச் செல்பவனே வாழ்வின் பயணத்தை சுகமாய் கடக்கிறான்... சற்றே மயங்குபவன் அனைத்தையும் மறந்து முடங்கிப் போகிறான்...

4

கடவுளின் படைப்பிலேயே சிறந்த படைப்பு மனிதன்... அவனின் விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகள்... எல்லாமே ஒன்றையொன்று மிஞ்சும் அளவிற்கு உயர்ந்து இருக்கின்றன... அதில் நாம் பெருமை பட்டுக்கொள்ளும் அளவிற்கு உள்ளதே கணிப்பொறி...

எத்தனையோ வர்த்தக வேலைக்குப் பயன்பட்டாலும்... மனதில் நினைத்த வண்ணத்தை... உருவத்தை அதன் மூலம் வெளிக்காட்டும் திறன் உள்ளதே...

அனிதா தன் போல்டரில் மெல்ல மெல்ல தமிழரசனின் ஓவியத்தை வரைந்தபடி இருந்தாள்... முழு உருவமுமாய் வரைந்தால் யாரேனும் பார்க்கக் கூடுமேயென்று... கண்களும்... உதடுகளும்... என தனித்தனியாய் வரைய...

கண்கள் இரண்டும் சிமிட்டும் நேரம் மனம் மகிழ மீண்டும் மீண்டும் அதையே வைத்தாள்... கூர்மையான அந்த வசீக்கரக் கண்கள் கண் சிமிட்டிட...

உறக்கம் இழந்த விழிப்படலம்...

இமை மூட இயலாமல் – உன்

உருவமதில் பொதிந்து கிடக்கிறது...

என்ன அனிதா... யாருடைய கண்கள் இவை...? அழகாய் கண் சிமிட்டு கிறதே... காதருகில் சரவணனின் குரல் கேட்டதும் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தாள்...

ஸார்... அது வந்து... நீங்க...?

ஏன் பதட்டம்... வந்து... உங்க கூட பேசலான்னு வந்தேன்... நீங்க எதிலேயோ மூழ்கியது போல் இருந்தீங்க... வந்து பார்த்தா உங்களுக்கு வரைய மட்டும்தான் தெரியுன்னு நினைச்சேன்... அழகாய் கவிதை கூட எழுதுறீங்களே... அடுத்த பேஜ் பார்க்கலாமா...?

ஒருவித தயக்கத்துடன் தலை அசைத்தாள்... அவன் விரல்கள் மௌஸைப் பற்றும் போது மெலிதாய் அனிதாவின் விரல்களோடு ஒரு உரசல்...

விரல்களை உரசுகிறாய் ஒரு முறையெனின் பதட்டம் என்று எடுத்துக் கொள்வேன்... ஆனால் பலமுறை விருப்பத்தோடு விரல்களை வருடும் போது மௌனமாய் எனைப் பார்க்கிறாய்... உதடுகளைப் பிரிக்காமல் உன் கண்களின் மொழி...

அற்புதம் அனிதா உண்மையான உதடுகளை ஒட்ட வைத்தது போல் இருக்கிறதே... அதில் கவிதையாய் நீங்கள் எழுதிய இரண்டு வரிகள்...

உன் சொற்களைக் கேட்கவே காத்திருக்கிறேன் தயக்கம் ஏன்...?

இதழ்களின் பூட்டை விலக்கலாமே...

அழகான வரிகள்... இது யாரென்று நான் தெரிந்துகொள்ளலாமா...? குறுகுறுப்பான பார்வையுடன் அவன் கேட்க...

வெறும் கற்பனை ஸார்...? என்று தரை தாழ்த்தினாள் விழிகளை...

அவள் முகமும் சிவந்தது... அனிதா பாருங்களேன்... எதையோ பேச வந்துவிட்டு மறந்தே போனேன்... இன்று மாலை நீங்கள் ப்ரீயா...? இல்லை ஏதாவது முக்கியமான அப்பாயின்மெண்ட் இருக்கிறதா...?

ஆபீஸ் நேரம் தவிர வீடுதான்... வேறு எங்குமே நான் செல்வது இல்லை... ஏதாவது புத்தகங்கள் வாசித்துக் கொண்டிருப்பேன்...

பைன்... ஈவ்னிங் ஒரு முக்கியமான பார்ட்டியிருக்கு... உங்களையும் அழைத்து வருவதாய் வாக்களித்து விட்டேன்...

பார்ட்டிக்கா... என்னையா...? வியப்பாய் கேட்டவளைத் தொடர்ந்தான்...

நந்தகுமாரின் தங்கை நிதிலாவிற்கு பிறந்தநாள்... உங்களுக்கு அழைப்பு உண்டு... அழைத்துவருவதாய் நானே வாக்கும் தந்துவிட்டேன்...

அதுவரையில் அனிதாவின் முகத்தில் இருந்த முறுவல் துணிவைத்து துடைத்தாற் போல் மறைந்து போனது... சரவணன் அவளை வெளியே அழைத்தவுடன் வானில் பறவையாய் சிறகடித்தது... அவன் அழைத்துப் போக விரும்பும் இடம் பற்றி சொன்னதும்... பாதாளத்தில் விழுந்தது போல் இருந்தது...

முதன் முதலில் தனிமையின் சந்தர்ப்பம்... போகுமிடம் அதுவாகவா இருக்க வேண்டும்...? வரவில்லை என்று தவிர்த்துவிட்டாலும்... தன்னுடன் வர ப்ரியப்பட வில்லையென்ற தவறான எண்ணம் கொண்டு விடுவாரே என்ன சொல்வது என்ற யோசனையில் இருந்தாள்...

பரவாயில்லை அனிதா உங்களைக் கட்டாயப்படுத்துவதாய் எண்ண வேண்டாம்... விருப்பம் இல்லையெனில் வரவேண்டாம்... அவ்வார்த்தை களை சொல்லும் போது அவன் முகத்தில் படர்ந்திருந்த ஏமாற்றத்தின் சாயலை அவள் உணர்ந்தாள்... பின்னர்...

ஒரு தயக்கமும் இல்லை ஸார்... வருகிறேன்... என்றாள்...

சரவணன் அருகில் இருக்கும்போது நந்தகுமாரால் தன்னை ஒன்றும்

செய்ய முடியாது... தவிரவும்... பார்ட்டி என்றால் ஆட்களும் இருக்கத்தானே செய்வார்கள்...

அதனால் நந்துவிடம் தனிமையில் மாட்டிக் கொள்ளவும் நேராது... நாலுபேர் முன்னிலையில் அவனும் ஏதும் அநாகரீகமாய் நடக்க மாட்டான் என்று எண்ணினாள்...

நன்றி அனிதா... எங்கே வரலைன்னு சொல்லிடுவீங்களோன்னு பயந்தேன்... நானே மாலை 6.00 மணிக்கு வந்து பிக்கப் பண்ணிக்கிறேன்...

உங்களுக்கு ஏன் வீண் சிரமம்...?

நானொன்றும் உங்களை சுமக்கப் போவதில்லை... கார்தான் கவலை வேண்டாம் புன்னகையுடன் அவன் வெளியேற...

ஆறு மணி எப்போது வருமென்று காத்திருக்கத் துவங்கினாள் அனிதா...

இலேசான சுடுநீரில் ஒரு குளியல் போட்டுவிட்டு... கூந்தலை உலர்த்தினாள்... அபிநயாவிற்கு நைட் டூட்டி என்பதால் அவள் கிளம்பிவிட... ஒரு விருந்திற்கு போவதாய் சொன்னாள்... ஆனால், சரவணன் வந்து அவளை அழைத்துப் போவது பற்றிச் சொல்லவில்லை...

பட்டுப்போன்ற கூந்தலை அழகாய் பின்னலிட்டு நீல சரிகை வைத்த மைசூர் சில்க் புடவையை அணிந்தாள்... காதில் நீலக்கல் பதித்து ஜிமிக்கியும்... கழுத்தில் சற்று அதிகப்படியாய் ஒரு லாங் செயினும்... முத்துக்கள் கோர்த்த வளையலும் அணிந்து அவன் வருகைக்காய் காத்திருந்தாள்...

காதலில் காத்திருத்தல் எத்தனை சுகம்... உடலில் ஒவ்வொரு அணுவும்... அவனின் வரவிற்காய் ஏங்க ஆரம்பித்தது... வாசலில் ஏதோ அரவம் கேட்கும் போதெல்லாம்... ஆர்வமாய் ஓடிவந்து... சரவணன் இல்லை என்று ணர்ந்த பின்பு... தவிப்பாய் அமருவாள்... போதை கலந்து பறப்பது போன்ற அந்நினைவு இனித்தது...

சொன்ன போலவே சரியாக ஆறுமணிக்கு வாசலில் கார் ஹாரன் ஒலி கேட்க,.. துள்ளிக் குதித்து மானாய் ஓடிவந்தாள் அனிதா...

குட் ஈவ்னிங்...

வைத்தான்...

பதில் வணக்கம் கூறியபடி அவனருகில் அமர்ந்தவள் இணையில்லா ஆனந்தத்தில் இருந்தாள்...

இலக்கியங்கள் கதைகளில் எல்லாம் காதலைப் பற்றி கூறிய தெல்லாம் எத்தகைய உண்மை... மாலை வேளையில் பசித்திருந்த கண்களுக்கு விருந்தாய் வந்தாய்... வாசலில் நின்று வாடிய முகம்தனில் உன் வருகையின் காரணங்கள்... வந்தாய்... அழைத்தாய்... உன் விழிகள் என்னிடம் ஏதோ சொல்கிறது... விரும்பினாய் விழிப்பார்வையில்...

இவள்தான் உருகினாளே தவிர சரவணனிடம் எந்த மாற்றமும் இல்லை... அவள் பக்கம் இரண்டொரு முறை திரும்பிப் பார்த்ததோடு சரி... ஆனால் அனிதாவிற்கோ அது போதவில்லை... கொஞ்ச வேண்டாம்... புகழ வேண்டாம் அட்லீஸ்ட் உங்களுக்கு இந்த புடவை அழகாய் இருக்கிறது என்று கூடவா சொல்லக்கூடாது... மனதிற்குள்ளேயே சொல்லாமல் அவனைக் கடிந்துகொண்டாள்...

அந்தப் புடவை ஒரு பிறந்த நாளின் போது எடுத்தது இதை முன்னம் ஒருமுறை கட்டி இருந்த போது... அம்மா சாதாரணமாய் விடவில்லை... அவளுக்கு திருஷ்டி கழித்து விட்டுத்தான் மறு வேலைப் பார்த்தாள்... அதற்கு மேலும் பொறுமையை நீடிக்க விட மனமில்லாமல்... என்ன ஸார்...? ஆறுமணிக்கு மேல பேசறத இல்லைன்னு யாருக்காவது வாக்குறுதி தந்து இருக்கீங்களா...?

ஏன்...?

இல்லே... குட்ஈவ்னிங் சொன்னதோட சரி வேற ஏதும் பேசலையே...?

சரவணன் கலகலவென நகைத்தான். அவன் தலையை பின்னுக்கு இழுத்து சிரித்த விதம் நெஞ்சை அள்ளியது... இப்படி சிரித்த முகமாய் இருப்பதை விடுத்து எப்போது பார்த்தாலும் முகத்தை ஏன் உம்முன்னு வைக்க வேண்டும். தனக்குத்தானே கேள்வி எழுப்பியபடி அமைதியானாள்...

என்ன பேசறதுன்னு தெரியலை அனு... குழைவாய் இனிமையாய்

அவன் வாயில் வெளி வந்தது அவளின் பெயர்...

எதனால்...?

உங்களைப் பார்த்தவுடன் தான்...

ஏன் ஸார்...? நானென்ன அத்தனை அகோரமாகவா இருக்கிறேன்... பார்த்தவுடன் வாயடைத்துப்போவதற்கு...

பயமென்று ஏனெடுக்க வேண்டும்... அழகான கவிதையாய் நீங்கள் நடந்து வந்ததைக் கண்டால் பேச்சு மறப்பது இயல்பு இல்லையா...?

கிண்டலா...? கேட்கும் போதே முகம் சிவந்தது அனிதாவிற்கு...

அனு... அனுன்னு கூப்பிடலாமா...?

ம்... பேர் சொல்லி அழைக்க எல்லாம் அனுமதி கேட்க வேண்டுமா...?

வேறு எதற்கு அனுமதி கேட்க வேண்டும்...?

அட்டா ஏன் பேசவில்லை என்று கேட்டதற்கு பதிலாய் வார்த்தைக்கு வார்த்தை என்னை மடக்க வேண்டுமா ஸார்...?

அனு... ஸார் வேண்டாமே...

போடா... வாடான்னு அழைத்தால் நன்றாய் இருக்காதே...?

அய்யய்யோ... பார்வைக்கு அப்பாவியாய் தெரிகிறீர்கள்...? அனால்... இத்தனை வாயாடியாய் இருக்கிறீர்களே...? சிரித்தபடியே... சரவணன்... சரு... சரன் என்று அழைக்கலாமே...

சற்றே யோசிப்பது போல் பாவனை செய்துவிட்டு... மூன்று பெயரும் சொல்லி அழைத்தால் நல்லாயிருக்காது... சரண்னு கூப்பிடலாமா...?

அடியேன் பாக்கியம்...

இருவரும் இலகுவாய் சிரித்தனர்... அதற்குள் இறங்க வேண்டிய இடமும் வந்துவிட வண்டியின் டேஷ்போர்ட்டில் இருந்து இரண்டு பார்சல்களை எடுத்தான் சரவணன்...

அனு... நிதிலாவிற்கு பிறந்த நாள் பரிசு வாங்கப்போய் இருந்தேன்... அங்கே ஒரு அழகான வெள்ளி கொலுசு இருந்தது... ஏனோ அதைப் பார்த்தவுடன் வாங்க வேண்டும் என்று தோன்றியது... மனதில் பட்டதை

சொல்லட்டுமா...?

ம்...

இதை உங்களுக்கு தரவேண்டும் என்று...

அனிதா தலை குனிந்தாள்... வேண்டாமா...? பிடிக்கலையா...?

மௌனமாய் பெற்றுக்கொள்ள சரவணன் புன்னகையுடன் வண்டியை பார்க் பண்ணிவிட்டு அவளுடன் நடந்தான்...

5

நந்தகுமாரின் அந்த வீடு குட்டி பங்களா போலிருந்தது... வீடு பெரியதாய் இருந்தது என்ன பலன்...? அதன் உரிமையாளனின் மனம் சின்னத்தனமானது அல்லவா...? இருவரும் இணைந்து நடந்தார்கள்... இருவரின் தோள்களும் சிலமுறை உரசி பின் பிரிந்தன... இருவருக்குமே அது புது அனுபவமாய் இருந்தது...

தோட்டத்திலேதான் விருந்து நடைபெற்றது... அலங்கார விளக்குகள் மின்னிட... மெல்லியதாய் மேற்கத்திய இசை கசிந்தது... பலதரப்பட்ட மனிதர்கள் அங்கு நிறைந்திருந்தார்கள்...

முன்பெல்லாம் விருந்து விழாவென்றால் ஆண்கள் வேட்டியுடுத்தி... பெண்கள் பட்டு அணிந்து நகைகள் பூட்டி பாரம்பரிய மணத்தோடு வருவார்கள்... ஆனால், இங்குள்ளவர்கள் எல்லாம், அரைகுறை ஆடையுடனும்... தலைவிரிக் கோலமாகவும் நடந்து வந்து இருந்தனர்... ஆண்களின் கையில் மதுக்கிண்ணம் ஒன்று முளைத்து இருந்தது... பெண்கள் யாவரும் தங்கள் உடலை மறைப்பதில் அத்தனை ஆர்வம் காட்டவில்லை...

அவ்விடத்தில் புடவை அணிந்திருந்தே அனிதா மட்டும்தான்... சரவணனுடன் அவள் நடந்ததால் நிறைய விழிகள் இவர்களை மொயத்தன... அவன் முதுகிற்கு பின்னேயே ஒண்டியபடி நடந்தாள்...

ஹாய் சரண் என்ன இத்தனை லேட்டா வர்றீங்க...? ஆர்ப்பாட்டமான குரலோடு ஓடி வந்து சரவணனின் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டாள் அவள்... அப்பெண்ணின் செய்கைக்கு சரவணன் கோபிப்பான் என்று எண்ணி ஏமாந்து போனாள் அனிதா...

மெனிமோர் ஹேப்பி ரிட்டன்ஸ்... என்று வாழ்த்தியபடி பரிசை அவள்

தாங்க்யூ... என்று அவள் வழிய... அனிதாவிற்கு எரிச்சல் முண்டிக் கொண்டு வந்தது...

வெல்... அனு... இதுதான் நிலா... நந்துவின் தங்கை... இன்றைய பெர்த்டே பேபி... தலையிலேயே செல்லமாய் தட்டினான்...

நித்தி இவங்கதான்...

அனிதா... இவங்க ரொம்பவும் அழகு... எனக்கே ஆசையா இருக்கு...

அனிதா இயந்திரதனமாய் ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டு மேற் கொண்டு பேசத் தோன்றாமல் வேறுபக்கம் பார்வைத் திருப்பிக் கொண்டாள்... ஏனோ அந்த இடமே தற்போது அந்நியமாய் பட்டது...

ஆனால், இடையிடையே தன்னைப் பற்றி முன்பே அவளிடம் கூறியிருப்பதாய் சொன்னாளே... என்னவாய் இருக்குமென்று கேள்வி எழுந்தாலும்... அடுத்து நடந்த நிகழ்வு அந்நினைப்பையே அழித்தது...

அனிதா மேடம் ஒரு சின்ன வேலை இவருக்கு இருக்கிறது... அழைத்ததால் உங்களை விட்டு நகரவே மாட்டேன் என்கிறார்...

கொஞ்சம் சொல்லுங்கள் என்று யாசிப்பு பாவனையில் கேட்ட நிலாவின் முதுகில் அடித்த சரவணன்...

போக்கிரி என்று அவள் முதுகில் ஒரு அடி போட்டான்...

பின்னர் இவளிடம் வந்து... அனு ஒரு பத்து நிமிடம் ஒரு பர்சனல் வேலை உடனேயே வந்து விடுவேன்... நீ கொஞ்ச நேரம்...

போயிட்டு வாங்க... பர்சனல் வேலைதான் முக்கியம்... என்னை யென்ன காக்காயா தூக்கிப் போகப்போகிறது... முகம் சுழித்தபடி அவள் சொன்ன பதிலை கேட்டபடியே நமுட்டுச் சிரிப்போடு நகர்ந்தனர் இருவரும்...

சரண் அண்ணா நான் அடித்து சொல்கிறேன்... அந்தப் பெண் உன்னை லவ் பண்ணுது...

ஏய்... வாலு...? எதை வைச்சு சொல்றே...?

அதான் லாஜிக், நான் உங்கிட்டே நெருங்கி நின்னதும்... குழைஞ்சு பேசியதும் பார்ட்டிக்கு பயங்கர கோபம்... கடுப்பு இருந்திருந்து பிறந்த நாளன்று இப்படியொரு வம்பு எனக்கு வேண்டாம்...

நல்ல பிள்ளைம்மா... சீக்கிரம் உன் ஆளை ஓகே காட்டு... பாவம் அங்கே தனியா தவிப்பாள்...

அக்கறையா...? உங்களுக்கு அனிதா மேல் இருக்கிற அக்கறையிலே பாதியாவது என் மேலே இருந்திருந்தா இந்நேரம் வந்திருப்பான்...

திட்டாதே தெய்வமே நான் பின்னாடிதான் நிக்கறேன்... சொன்ன அர்ஜுன் ஜீன்ஸ்... டீ சர்ட்டில் இளமையாய் இருந்தான்...

அண்ணா இவன்தான் அர்ஜுன்... சீப் மேனேஜர்,.. நல்ல பையன்... ஆனா நந்துவுக்கு பிடிக்கலை...

அவனை விடு... அப்பா என்ன சொல்றாரு...?

அந்த பொறுப்பு உங்களுடையது...? நீங்கதான் அப்பாகிட்ட பேசி சம்மதம் வாங்கணும்...

இப்போவே...?

ஆமாண்ணா ப்ளீஸ்... இன்னைக்கு என் பிறந்த நாள் வேற... அப்பாவை கன்வின்ஸ் பண்ண இதைவிட ஒரு அருமையான சந்தர்ப்பம் அமையவே அமையாது... சரவணனின் தாடையைப் பற்றி கெஞ்சினாள் நிலா...

ஆமா ஸார்... எங்க வீட்டிலேயும் அவசரப்படறாங்க... நீங்கதான் எப்படியாவது...?

சரி... அப்பா எங்கே...?

ஹாலில்...

சரி வாங்க... நீங்க இரண்டு பேரும் வெளியிலேயே வெயிட் பண்ணுங்க... நான் உள்ளே போய் பேசிட்டு அப்புறமா கூப்பிடறேன்...

சரவணன் நகர்ந்தான்... வீட்டினுள் நுழைந்து பெரியவரைத் தேடிப் போனான்... விருந்தின் சுவடே இல்லாமல்... எல்லா அமர்க்களத்தில்

இருந்தும் ஒதுங்கி இருந்தது அந்த அறை... கையில் பகவத் கீதையோடு அமர்ந்திருந்தவர் சரவணனைக் கண்டதும் புன்னகைப் பூத்தார்...

வாப்பா சரவணா உன்னைத்தான் பார்க்கணும்னு நினைச்சேன்... நந்துகிட்டே சொல்லி விடலாம்னு இருந்தேன்... நல்ல வேளையா...? நீயே வந்திட்டே...?

என்ன விஷயம் அப்பா...?

நந்துவை நீயாவது கண்டிக்கக் கூடாதா சரவணன்...? இருக்க இருக்க இப்படி கெட்டுப் போறானே... குத்துவிளக்கு மாதிரி பொண்டாட்டி வந்தா அவளைத் தூக்கிக் கொடுத்திட்டு வீடே நகரமாயிட்டுப்பா... இனி என் பேச்சை அவன் கேட்பாங்கிற நம்பிக்கை இல்லை...

கவலைப்படாதீங்கப்பா... நந்துவை கொஞ்சம் கொஞ்சமா நான் திருத்துறேன்...

எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை சரவணா... நிதிலாவிற்கு நான் இருக்கும் போதே கல்யாணம் செய்திடலான்னு முடிவு பண்ணியிருக்கேன்... அண்ணன் எனும் முறையில் இருந்து நீதான் தம்பி அதை நடத்தித் தரணும்...

நல்ல நேரம்ங்கிறது இத்தனை அப்பா...? சொன்னா நம்பமாட்டீங்க...? நானும் நித்தியோட கல்யாண விஷயம் பேசத்தான் வந்தேன்... எனக்கு தெரிஞ்ச ஒரு பையன் பெயர் அர்ஜுன்... நல்ல பெரிய கம்பெனியில் சீப் மேனேஜர் போஸ்ட்டில் இருக்கான்...

நல்ல குடும்பம்... ஆனா நம்ம அளவுக்கு வசதி இல்லை...

வசதியை விடுப்பா... மனசு நல்லா இருந்தாலே போதும்... பையன் குடும்பத்தை ஒரு நாள் வீட்டுக்கு அழைச்சிட்டு வா... நிதிலாவையும் கேட்கலாம்...

அப்பா... நித்தியும்... அர்ஜுனும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்புறாங்க... இதை உங்கக்கிட்ட எப்படி சொல்றதுன்னுதான் பயப்படறாங்க...?

தம்பி... பொண்ணு விஷயத்திலே நான் ரொம்பவும் தெளிவா இருக்கிறேன்... நந்துவைக் காட்டிலும் நிதிலா வெளி உலகம் தெரிஞ்சவ... அவளுடைய தேர்வை நான் ஒப்புக்கறேன்...

சரவணா நீ போய் ஆக வேண்டிய வேலையைப் பாருப்பா... நல்ல

விஷயம் காலதாமதம் வேண்டாம்... ஒரு அண்ணனா இருந்து பொறுப் போட நீதான் எடுத்துச் செய்யனும்...

உங்களோட சம்மதத்திற்காகத்தான் காத்திருந்தோம்... இனிமே பாருங்க எப்படி ஜமாய்ச்சிடறேன்னு... அவன் பேசியபடியே வெளியே வந்து இளசுகளிடம் விஷயத்தைச் சொல்ல இருவருக்கும் ஏகப்பட்ட கொண்டாட்டம்...

நன்றி... நன்றி... என்று வாய் வலிக்க கூறினாள்...

நன்றி... நன்றி என்று வாய் வலிக்கக் கூறியவர்களை அன்போடு பார்த்த சரவணன்... ஓகே... நான் போகட்டுமா அங்கே அனிதா வெயிட் பண்ணிட்டு இருப்பா...

சீக்கிரமா நீங்களும் கிரீன் சிக்னல் போட்டு வண்டியைக் கிளப்புங்க... சரவணன் சிரித்தபடியே அனிதாவின் இருப்பிடம் நோக்கி விரைந்தான்...

சரவணன் போய் நேரம் ஓடிக்கொண்டே இருந்தது... வாவென்று அழைத்து வந்துவிட்டு இப்படி யாருமறியா இடத்தில் தனியா விட்டுச் சென்ற அவனின் மேல் கோபம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது அனிதாவிற்கு...

சில ஆண்கள் இவளைக் கை காட்டி ஏதேதோ பேசிக்கொள்வதும்... தனிமையில் நிற்கும் அவளிடம் பார்வைகளை வீசுவதுமாய் இருந்தனர்... பின் ஒரு முடிவிற்கு வந்தவளாய்... வெறுமையாய் இங்கே நிற்பதை விடுத்து... சரவணனின் இருப்பிடம் தேடி நகர்ந்து விடலாம் என்று எண்ணி நாலெட்டு நகர்ந்தவளின் தோளில் கனமான கை ஒன்று விழுந்தது...

சரவணனா...? என்று திரும்பியவளை சிறு அவகாசம் கூட தராமல் அவனை நோக்கி இழுத்துக் கொண்டான் நந்தகுமார்...

ஹாய் ஹனி... நீ வருவேன்னு நான் நினைக்கவே இல்லை...

ஸார் ப்ளீஸ்... இது பொது இடம் நாலு பேர் நம்மைப் பார்க்கி றார்கள்... தயவு செய்து என் கையை விடுங்கள்...

டியர்... அப்போது தனிமை நோக்கி செல்லலாமா...? யூ ஆர்... வெரி ப்யூட்டி இன் திஸ் ஸாரி... நீ ஏன் தள்ளியே நிக்கணும்... கமான் வா என் ப்ரண்ட்ஸ்கெல்லாம் உன்னை அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிறேன்...

பரவாயில்லை ஸார்... நான் கிளம்பனும் நேரமாகிவிட்டது...

லைன்னா சொல்லு... நாம கிளம்பி கிளப்புக்கு போகலாம்... நைட் ஸ்டே பண்ணிட்டு மார்னிங் நானே வீட்லே விட்டுட்றேன்...

ஸார்... நீங்க வரம்பு மீறி பேசறீங்க...? நல்லாயில்லை... நாலு பேர் இருக்காங்களேன்னு பாக்குறேன்...

ஓஹோ... கம் ஆன் டார்லிங்... அவன் வெறியோடு இழுக்க... அனிதாவின் தோளில் பற்றி எரிந்தது... கூடவே ட்ரிங்ஸ் வாசனை வேறு தைரியமனைத்தையும் ஒன்று திரட்டி பலங்கொண்ட மட்டும் அவனைப் பிடித்துத் தள்ளினாள்...

இனியும் சரவணனுக்காய் இங்கே காத்திருப்பது சரியில்லை... அவன் வரும்போது வரட்டும் என்று வீட்டுக்குப் போய் விடவே தீர்மானித்தாள்... வேகமாய் நடைபோட்டவளை குரலெழுப்பி நந்து அழைப்பது தெரிய... ஓட்டமும்... நடையுமாய்... சாலையை அடைந்து எதிர்பட்ட ஆட்டோவில் ஏறி அமர்ந்துவிட்டாள்... விளக்கொளியில் ஒளிர்ந்த அவ்விடம் தற்போது இருட்டினாற்போல் இருந்தது...

எத்தனை கனவுகளோடு இன்பமாய் வந்தாள்... திகட்டத் திகட்ட இனிப்பைத் தந்து வாயின் அருகில் கொண்டு வந்து உண்ணும் போது அதன் சுவை கசப்பானால் எத்தனை ஏமாமற்றமாய் இருக்கும்... அத்தகைய மனநிலையில்தான் அனிதா அப்போது இருந்தாள்...

வீட்டிற்கு வந்த பின்னரும் மனம் ஒருநிலையில் இல்லை... இத்தனை நேரம் தன்னைக் காணவில்லையென்று சரவணன் தேடியிருப்பானா...? அல்லது அந்தப் பெண்ணிடம் பேசிக்கொண்டு இருப்பானோ...?

பார்த்துப் பார்த்து செய்த அலங்காரத்தின் மேல் வெறுப்பாய் வந்தது... நந்தகுமார் விரல்பட்ட இடம் ஏதோ ஊர்வதைப் போலிருக்க வேகமாய் உடைகளைக் களைந்து சில்லென்ற நீரில் கழுவினாள்... எத்தனை முயன்றும் மனம் ஆறவில்லை...

கண்களை மூடியபடி கட்டிலில் சரிந்தாள்... மூடிய விழிகளில் நீர் பெருகியது... பெண்கள்தான் காதலில் அதிகம் துன்புறுகிறவர்கள்...

மனதில் நினைத்தவனையே எண்ணி எண்ணி மருகி... பகலை நோய்கொண்டு உண்ணாமல்... உறங்காமல் தவிப்பார்கள்... ஆண்களின்

குணமே மலருக்கு மலர் தாவுவதுதானே... ஏனோ அனிதாவின் நெஞ்சே மூச்சு முட்டுவது போலிருந்தது...

அம்மாவின் நினைவு எழ... ஊருக்கு கிளம்பினால் என்ன...? இப்போதிருக்கும் மனநிலையில்... இருக்கவும் முடியாது... பேசாமல் ஊருக்குப் போய்விட்டால் என்ன...? அம்மாவைப் பார்த்தால் மனம் சற்றே லேசாகும் போல் இருந்தது... அந்நினைவு வந்த பிறகு ஆடைகளைத் திருத்தினாள்...

இரண்டு செட் உடைகளை சின்ன பையில் திணித்துக் கொண்டு... தோழிக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினாள்... அம்மாவைப் போய் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்... அனிதா என்று எழுதி மேசைமேல் வைத்துவிட்டு... இரவு 10 மணி பஸ் பிடிக்க கிளம்பினாள்...

6

விசாலம்மாவிற்கு அதிகாலையிலேயே விழிப்பு வந்து விட்டது... காலை நேரம் வாசல் தெளித்து கோலமிட்டு பசும்பாலைக் காய்ச்சி காஃபி தயாரித்த சமயம் அம்மா எனும் குரல் கேட்க வெளியே வந்தவர் மகளைக் காணவும் வியந்தார்...

என்ன அனிதாம்மா இப்படி திடீர்னு லெட்டர் போடக்கூட இல்லையே...?

ஏம்மா உன்னைப் பார்க்கணுமின்னு தோணுச்சி... கிளம்பி வந்துட்டேன்... லெட்டர் போட்டு வந்தாத்தான் என்னை வீட்டுக்குள்ளே சேப்பியாம்மா...?

அசடு... கேள்வியப் பாரு... திடீர்னு காலையிலே வந்து நிக்கிறியேன்னு கேட்டேன்... வாம்மா... வாஞ்சையுடன் மகளை அழைத்து அமரச் செய்து காஃபியைத் தந்தாள்...

அக்கம் பக்கம்மென்று அறிந்தவர்களிடம் பேசிப் பொழுதை போக்கினாள்... தனிமையில் இருந்தால் மனம் தேவையில்லாத சிந்தனையை ஏற்படுத்தியது... கிராமப்புறமே சொர்க்கம் என்பார்கள் அறிந்தவர்கள்... தூய்மையான காற்று... சுத்தமான நீர்... பாசமிக்க மக்கள்... என அனைத்தும் இந்நகரத்தில் எங்கே கிடைக்கும்...

தோட்டத்தில் உலவிக் கொண்டு இருந்தாள் அனிதா... இங்கு வந்து

ஒன்றரை நாள் ஆகிவிட்டது... எப்படியும் இனிமேல் தாமதிக்க முடியாது... பெருமூச்சொன்று வெளிப்பட்டது...

வாழ்வின் ஒவ்வொரு வாசலும் இன்பத்தை தருவதில்லை... கடந்து வந்த பாதையின் கசப்பான நினைவுகளை மறக்கத்தான் முயல்கிறேன்... விரக்தியும்... வேதனையும் மனதைப் போட்டு வதைக்கின்றன... கண்களில் கண்ணீர் கவடுகள் கன்னப் பாதையில் கவலையின் கவடுகள் இதயப் பாதையில்...

நாட்கள் நகர்ந்தாலும் நினைவில் ஓரம் நெஞ்சைப் பிசைவதைப் போல் என் மனமெங்கும் இன்பத்தினை விதைக்கத்தான் உனை நினைத்தேன்... வெற்றுப் பக்கமாய் இருந்த மனம் ஒரு முழு நீள ஓவியமாய் உன் முகத்தை நிறைத்திருந்தது...

உன் நினைவின் தாக்கம்... நிலவிலும்... வானிலும்..., மின்னும் ஒளியாய் நீ என்னுள் பிரகாசிக்கிறாய்... காற்று அடித்தபோது அங்கிருந்த பூக்களின் மணம் நாசியைத் தழுவியது... மனம் தானாக சரவணனின் நினைப்பில் ஆடியது... இப்படி சொல்லாமல் கொள்ளாமல் கிளம்பி வந்து விட்டது சரவணனுக்கு வருத்தமாயிருக்குமா...?

அனிதாம்மா இங்கே வாயேன் அத்தை வந்திருக்காங்க...

நினைவுகளை ஒதுக்கிவிட்டு... கூடுமானவரையில் புன்னகையுடன் சென்றாள்...

வாங்கத்தை... நலம்தானே...

நான் தூக்கி வளர்த்த பொண்ணு என்னையே குசலம் விசாரிக்கிறே? ம்... முனகலாய் பேசிய வள்ளியம்மாள் தந்தையின் தமக்கை... ஒரு விஷயம் சொல்வதென்றால் கூட... உவமையுடன் சொல்வதே அவள் வழக்கம்... தன் முன்னே உள்ள எதிராளியை நோகச் செய்வதே கடமையாய் கருதுபவள்...

ஊரிலிருந்து வந்து இருக்கியே எப்படி என்னன்னு பார்க்கலான்னு வந்தேன்... எங்கே இருக்கே...

பிரண்ட் கூட...

இந்த பொம்பிளை பிள்ளைங்க எல்லாம் தங்குமே அங்கேயா...?

இல்லே அத்தே... பிரண்டோட வீட்லே நானும் அவளும்தான்...

ம்... என்னத்தைச் சொல்ல... நம்ம குடும்பத்திலே ஆம்பிள்ளைங்களே வெளியூர் போகத தயங்குவாங்க... நீ பொட்டப்புள்ளே... காலம் கெட்டுப்போச்சு...

ஏற்கனவே மனம் வெறுத்துப் போய் இருந்தவளுக்கு அத்தையின் பேச்சு மேலும் எரிச்சலையே உண்டு பண்ணியது... ஆனால், தாயின் கண் அசைவில் ஏதும் பேசாமல் மௌனம் காத்தாள்...

ம்... என்ன பண்றது... எங்கண்ணன் செத்தாலும் ஒரு நல்லது கெட்டதுன்னா இந்தக் குடும்பத்திலே எனக்கும் பங்குண்டுல்லே... மதனி போனவரை போகட்டும்... எம்மகன் மாடசாமிக்கு உம் பொண்ணை முடிச்சுப்புடலாம்... பொட்டச்சிக்கு வெளி உத்தியோகம் என்னத்துக்கு... நாளைக்கு ஏதுன்னா நாமயில்லே அடிச்சிக்கணும்... இப்போ சொத்து... இல்லாட்டி என்ன சொந்தமும் விட்டுப் போகாது பாரு...

அத்தே உங்க நல்ல மனசுக்கு நன்றி... இருந்தாலும் எனக்குன்னு சில கடமைகள் இருக்கு... அதையெல்லாம் முடித்த பிறகுதான் கல்யாணம் எல்லாம்... அதனால உங்கபிள்ளைக்கு வீட்டுக்குள்ளே இருக்கிற பொண்ணா பாருங்க...

பார்த்தியா மதனி... இப்பவே எத்தனை இடக்கா பேசறா... சீக்கிரமா மசிய வெச்சி நல்ல முடிவைச் சொல்லு... நான் வர்றேன்... வர்றேன்மம்மா... ஆளுதான் வளந்திருக்காளே தவிர கொஞ்சங்கூட மட்டு மரியாதையே தெரியலை... வாசலில் முணுமுணுத்தபடி அவள் மறைய...

என்னடாம்மா அத்தைக்கிட்டே போய் இப்படி பேசிட்டியே...?

அடவிடுங்கம்மா... உங்களுக்கு ஒண்ணும் தெரியாது... நீங்க எல்லாரையும் நல்லவங்களாவே பாக்குறீங்க...? இப்போ இப்படி வாய் கிழியப் பேசறவங்க அன்னைக்கு அப்பா இறந்தப்போ அநாதையா நின்னோமே அப்போ ஏன் வரலை...

குற்றம் பார்க்கின் சுற்றம் இல்லை... ஒரு பழமொழி உண்டுடா... உன் கல்யாணத்தை இந்த வருடமே முடித்து விடலான்னு இருக்கேன்... உனக்கும் வயசாகுது... என்னாலும் முன்னே மாதிரி முடியலை... நீயென்னடா சொல்றே...?

இப்போ கல்யாணத்துக்கு என்னம்மா அவசரம்...?

அம்மா உன்னை நம்பாம கேக்குறதா நெனைக்காதே...? உன் மனசில் யாராவது இருந்தால் சொல்லுமா... அவரையே உனக்குக் கல்யாணம் செய்து வைத்துவிடுகிறேன்... எனக்கு உன் சந்தோஷம்தான் முக்கியம்...

அம்மா பேசியது அனிதாவிற்கு வியப்பாகவே இருந்தது... எத்தனை சாங்கயிம் சடங்கு பார்ப்பவள் அம்மா... இத்தனை பக்குவமா என்று...?

தாயை அமரவைத்து அவள் மடியில் சரிந்தாள்... தாயின் மடிக்கு தான் எத்தனை மகிமை... மனதில் மலையளவு சுமையிருப்பினும் பஞ்சாய் கரைக்கும் உணர்வு அன்னையின் மடிக்குத்தானே இருக்கிறது...

அம்மா இத்தனை பக்குவமானது... மனதிற்கு நிம்மதியளித்தாலும்... அவள் நிலைமை சீராக இல்லாத போது என்ன சொல்ல...? நான் ஒருவரை மனதார விரும்புகிறேன்... ஆனால் அவர் என்னைத்தான் விரும்புகிறாரா என்று தெரியவில்லை என்று சொன்னால் அம்மா சிரிக்க மாட்டார்களா...? அப்படியெல்லாம் ஏதும் இல்லை...? என்று பொதுவாய் கூறிவிட்டு மடியிலேயே புதைந்தாள்...

இங்கே...

சென்னையிலோ... சரவணனின் மனம் ஒரு நிலையில் இல்லை... அனிதாவை கண்ட நாளில் இருந்தே... தன்னுள் பூத்த காதல் பூவை வளர்ப்பவன்... அவளின் பார்வை இசைந்தாலும்... தன் எண்ணத்தை சொல்லிவிடத் தயக்கம்... அனிதாவின் மறுப்பை ஏற்கும் திறன் அவனிடம் இல்லையே...

நிதிலாவின் பிறந்த நாள் விழாவை ஒரு சாக்காக வைத்துக்கொண்டு தன் மனதில் உள்ளவைகளை அவளிடம் கொட்டி விடலாம் என்றெண்ணித்தான் அன்று அவளை அழைத்தான்...

அழகுப் பதுமையென வந்தவளை இரு விழியில் தூக்கி வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு... ஆனால்... இடைப்பட்ட நேரத்தில் என்ன நடந்திருக்கும்... எத்தனை கற்பனைகள் செய்து வைத்திருந்தான்...

திரும்பிச் செல்லும் போது தன் காதலைக் கூறி சம்மதித்தப்பின் அந்த பட்டுக் கைகளில் முத்தமிட வேண்டும் எல்லாம் எதற்கும் இல்லாமல்... ச்சே...

வந்தவனின் விழிகளில் பெரும் ஏமாற்றம்... சுற்றிலும் தேடிவிட்டு... வாட்ச் அந்த அம்மா இப்போதுதான் போனாங்க என்றான்...

யார் கூட...?

தனியாத்தான் ஸார்... வேகமாய் நடந்து வந்து ஓடி அங்கிருந்த ஆட்டோவில் போயிட்டாங்க... அனிதாவைப் போய்ப் பார்க்க எண்ணியவனை நந்துவும் பெரியவரும் பிடித்துக்கொள்ள... அவன் அங்கிருந்து கிளம்ப இரவு 10 மணி ஆகிவிட்டது... இதற்கு மேற்பட்டு அவளின் வீட்டிற்கு போவது அத்தனை நன்றாயிராது... என்றுணர்ந்து வீட்டிற்கு போய் விட்டான்...

மறுநாள் காலையில் இருந்து... தொலைபேசிக்கு முயன்று கொண்டே இருந்தான்... அழைப்பு ஏற்கப்படவே இல்லையென்றதும்... பயமாகிப் போய்விட்டது... இரவு என்றும் பாராமல் வீட்டிற்குப் போய் இருக்க வேண்டுமோ...? என்ற நினைப்பில்... உடனே வண்டியைக் கிளப்பி... அனிதாவின் வீடு நோக்கி திரும்பினான்...

ஆனால், அங்கேயும் பெருத்த ஏமாற்றம்... தட்டிய கதவிற்குப் பின்னால் வேறொரு இளம் பெண் கண்களில் மிச்சமிருந்த உறக்கத்துடன்... இருந்தாள்...

மேடம்... இங்கே அனிதான்னு...

என் தோழிதான்... நீங்க...?

நான் சரவணன்... அனிதாவுடைய...

ஓ...ஸ்... வாங்க ஸார்... உட்காருங்க... அவள் வழிவிட்டு அவன் அமர இடமளித்தாள்...

மேடம் அவங்க...

நேற்று ஏதோ ஃபங்ஷன் போறதா சொன்னா... எனக்கு நைட் டியூட்டிங்குறதாலே நான் போயிட்டு காலையில்தான் வந்தேன்... அவள் வீட்டில் இல்லை... அம்மாவைப் பார்க்கணும்போல இருக்கு ஊருக்கு போறேன்னு சின்ன பேப்பரில் எழுதி இருந்தது... ஏன்... ஸார் ஏதும் பிரச்சனையா...?

இல்லே... ஒரு முக்கியமான ஆபீஸ் பைல்... சின்ன ஒர்க்தான்... அனிதா இருந்தா நல்லா இருக்குமுன்னு தோணிச்சு... அதான்... அப்படியென்ன திடீர்னு... அவங்க அம்மாவுடைய உடம்புக்கு ஏதும்...

இல்லே சார்... இவ கொஞ்சம் அம்மா பைத்தியம்... உடனே போயிட்டா... எனக்கு போன் பண்ணினா நான் உடனே கூப்பிடச் சொல்றேன்... ஏதாவது சாப்பிடுங்களேன்...

தேங்க்ஸ்...

உள்ளே சென்று இரண்டு ஆரஞ்சு பழச்சாற்றை கண்ணாடித் தம்ளரில் நிரப்பிக் கொண்டு வந்தாள்...

அதை சுவைத்தபடியே... மேடம் எங்கே ஒர்க் பண்றீங்க...?

நான் ப்ரியா நர்ஸிங் ஹோமில் ஸ்டாப் நர்ஸா இருக்கேன்...

ஸாரி நைட் டியூட்டி முடிச்சிட்டு ரெஸ்ட் எடுத்துட்டு இருந்தவங்களை தொந்தரவு செய்திட்டேன்... அவன் டம்ளரை டேபிளில் வைத்தபடி எழுந்தான்...

எதையும் தொந்தரவா நினைக்க எனக்குத் தெரியாது ஸார்...

நர்ஸாச்சே... அன்பும் பொறுமையும் தானே நோயாளிகளுக்கு பாதி மருந்து... அனிதா வந்தவுடன் எனக்குப் போன் பண்ணச் சொல்லுங்க மிஸ்...

அபிநயா என்றாள்...

வரேன்... விடை பெற்று கிளம்பியவனை... வேறு கோணத்தில் உணர்ந்தாள்... அனிதாவின் சிறு பிரிவு கூட தாளாதது போல் பேசுகிறாரே என்று...

அதன் பின்னர் மேற்கொண்டு கழிந்த இரு நாட்களும் சரவணனைப் பாடாய்ப்படுத்தியது... நேரில் சென்று விசாரித்ததோடு மூன்று முறை போனில் அபிநயாவிடம் விசாரித்தாகி விட்டது... இனி மேற்கொண்டு கூப்பிட்டால் அவளே தவறாக எண்ணக் கூடுமென்ற நினைப்பில் தவிப்போடு காத்திருந்தான்...

போய் வருவது பற்றி தோழியிடம் கூட சொல்லாமல் சென்றிருக்கிறாள் என்றால் காரணம் என்னவாக இருக்கும்... ஒருவேளை

நிதிலா என்னுடன் பேசிக்கொண்டு இருந்தாலோ... இல்லை அனிதாவை நான் தனியே விட்டு சென்றதாலோ... பல்வேறு யோசனைகளுக்கு இடையில் திடீரென்று மூளையில் உரைத்தது...

ஒருவேளை நந்தகுமார் ஏதேனும் துன்புறுத்தி விட்டானோ... அதுதான் ஒன்றும் சொல்லாமல் சென்று விட்டாளோ... கடவுளே அது உண்மை எனில்... நீ எப்படியெல்லாம் துடித்திருப்பாய்... சே... நான்தான் மடத்தனம் செய்துவிட்டேன்...

உன் பட்டு கைகளை சிறைபிடித்து வைத்துக்கொண்டு... கருவண்டு விழிகளில் என் இமைகளை இணைத்து என் அன்பை... நேசத்தை வெளிப்படுத்தி உன்முகம் சிவக்கும் அழகைப் பார்க்க வேண்டுமென்று துடித்தேனே... எங்கிருந்தாலும் சீக்கிரம் வந்து விடேன் கண்மணி என்று மனதிற்குள்ளே புலம்பினான் சரவணன்...

7

காற்றின் வெள்ளைத்தாளில் உன் விரலால் நீ வரைந்த ஓவியம் நட்சத்திரம்... வெண்ணிற மேகப் பெட்டிக்குள் ஆடையில்லாப் பெண்ணாய் அழகிய நிலவு... கன்னமிடத் துடித்தேன் கண்ணில் காதல் குழைத்து வெயிலாய் மாறி சுட்டெரித்தான் பகலில் சூரியன்...

என்ன அனிதா...? நீ பாட்டுக்கு சொல்லாம கொள்ளாம ஊருக்குப் போயிட்டே... அப்படியென்ன அவசரம்...? அம்மாவுக்கு...

நல்லாயிருக்காங்க... அபி... என்னமோ திடீர்னு அம்மாவைப் பார்க்கணுமின்னு தோனுச்சி... அதான் உன்கிட்டகூட சொல்லாம உடனே கிளம்பிட்டேன் சாரிடா...

இந்த சாரியை உங்க சரவணன்கிட்டே சொல்லு... அனிதா புரியாமல் பார்த்தாள்...

நீ கிளம்பிப் போன இரண்டு நாளும் என்னை விட அவர்தான் துடிச்சுப் போயிட்டார்... மூணு தடவைக்கு மேல போன்... இவ்வளவு ஏன்...? நேரிலேயே வந்திட்டாரு...

அனிதாவிற்குள் துணுக்குற்றது... அன்று சொல்லாமல் என்னைத் தவித்துவிட்டு சென்றதைப் பற்றி பேசவா...? எப்படியாகிலும் நந்துவால்

தனக்கு ஏற்பட்ட வலிக்கு இவர்தான் காரணம்...? இப்போதென்னவாம் புதிதாக அக்கறை...?

அபிநயா தோழியின் முகத்தையே உற்று நோக்கினாள்...

என்ன அனிதா நான் பேசிக்கிட்டு இருக்கேன்... நீ வேற எதையோ யோசிக்கிற மாதிரி தெரியுது...

இல்லே... ஏதாவது முக்கியமான வேலை இருக்கும்...?

எனக்கென்னமோ வேலைக்காக...?

உன்னைக் கூப்பிட்டா மாதிரி தெரியலை...?

பின்னே...? நீ எப்போ திரும்பி வருவேன்னு தெரியாதுன்னு சொன்னதும்... அவர் முகம் ரொம்பவே சுருங்கி போச்சு... என்னடிம்மா விஷயம்...

நீ வேற அபி... அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை... தோழியிடம் மேற்கொண்டு பேசுவதைத் தவிர்க்க குளியலறைக்குள் வேகமாய் புகுந்து கொண்டாள்...

அபிக்கு இரவு ஷிப்ட் என்பதால் பகல் முழுக்க... வீட்டில்தான் இருப்பாள்... தான் இருக்கும் மனநிலையில் ஏதாவது உளறி வைத்து விட்டால்... இங்கு இருப்பதற்கு பேசாமல் ஆபீஸுக்கே போய் விடலாம் என்று கிளம்பினாள்...

என்ன இது...? இப்போதானே ஊரிலிருந்து வந்தே... களைப்பு தீர ஒரு நாள் ரெஸ்ட் எடுத்திட்டு நாளைக்குப் போகலாமே...

நானென்ன நடந்தா வந்தேன்... ட்ரெயினில்தானே...? இட்ஸ் ஓகே... வரட்டுமா...?

உப்புமா பண்ணியிருக்கேன் சாப்பிட்டுப்போ... பிங்கான் தட்டில் வைக்கப்பட்ட இரண்டு கரண்டி உப்புமாவை ஒரு டம்ளர் தண்ணீரையும் அவசரமாய் பருகிவிட்டு ஓடினாள்... மனதிற்குள் ஆயிரம் சமாதானங்கள் சொன்னாலும்... முதலில் சரவணனின் முகம் பார்த்தாலும் தேவலாம் போல் இருந்தது...

அவள் ஒருவித பதட்டத்துடனே அலுவலகத்திற்குள் நுழைந்தாள்...

எதிர்ப்பட்ட இளங்கோவை பார்த்து மெல்லப் புன்னகைத்தாள்...

என்ன மேடம் ஆளையும் காணோம்...? அட்ரஸையும் காணோம்...

ஊருக்குப் போயிருந்தேன்... ஸார் இருக்காரா...?

ரூமில்தான் இருக்கார்...

அனிதா இளங்கோவை தாண்டி நடந்தாள்... அறைக்கதவை திறந்து உள்ளே நுழைந்ததும்... கையிலிருந்த ரசீவரை நழுவிட்டான் சரவணன்... பின் சுதாரித்து உடனே லைனை கட் பண்ணி விட்டான்...

வாங்க அனு... ப்ளீஸ்... பி சீட்டட்...

தாங்க்ஸ்... சில நிமிடங்கள் இருவருக்குமே பேச்சு வரவில்லை...

என்னாச்சு அனு...? உடம்புக்கு ஏதும்...?

அம்மாவைப் பார்க்கணும் போல் இருந்தது... அதான் உடனே...? ஸாரி ஸார்... இன்பார்ம் பண்ண முடியலை...

நீங்க வீட்டுக்கு வந்ததா அபி சொன்னா...?

ஆமாம்... அன்னைக்கு விருந்துக்கு வந்திட்டு உடனே கிளம் பிட்டீங்க... ஒரு வார்த்தை கூட சொல்லாம அதனாலதான்...

ஆக... குற்ற உணர்வில்தான் தேடி வந்திருக்கிறான்... அக்கறையில் இல்லை... என்றதும் சரவணனைக் கண்டதும் இளகிய முகமும் மனமும் இப்போது இறுகுகிறது...

என்னுடன் வரப்பிடிக்கவில்லை என்றால் சொல்லியிருக்கலாமே...? இப்படி சொல்லாமல் போவது தான் நாகரீகமா...?

யாரும் அறியா இடத்தில் இன்னொரு பெண்ணை கண்டவுடன் என்னை அம்போ என்று விட்டவர் நாகரீகம் பற்றி பேசுவது வேடிக்கை தான்...

அனுமதி கேட்டுத்தானே போனேன்...?

எங்கு எனக்கு ஏதாவது நேர்ந்திருந்தால்...

தனித்து பேசும் அளவிற்கு ஆள் உண்டென்றால் என்னையேன் அழைத்துப்போக வேண்டும்...?

ஏதும் பிரச்சனையா...?

ம்... எனக்கு பயங்கரமான தலைவலி... சொல்லிவிட்டுப் போக நீங்களும் அச்சமயம் என் அருகில் இல்லையே...? அவள் குரலில் ஏளனம் நிறைந்திருந்தது...

அனு... நான் ஏதும் உங்களிடம் தவறாக நடந்து கொண்டேனா...?

அதெல்லாம் இல்லை நிஜமாகவே எனக்கு தலைவலிதான்... அதோடு அம்மாவையும் பார்க்க வேண்டுமென்று தோன்றியது... உடனே கிளம்பிட்டேன்...

உங்களுடைய தலைவலிக்கு காரணம் தெரிகிறது... ஆனால், அது நந்தகுமாரால் விளைந்ததா அல்லது நிதிலாவுடன் சென்றதாலா என்றுதான் புரியவில்லை...

நிதிலா உங்கள் நண்பரின் தங்கை... அவருடன் நீங்கள் பேசுவதால் எனக்கு ஏன் கோபம் வரவேண்டும்...? அதுவும் நெடுநாள் பழகியவர் தனிமையில் இருக்க மூணாம் மனுஷியால் நான் ஏன்...?

அவளை நோக்கி கையமர்த்தினான் சரவணன்... அன்று விருந்தில் நந்து உங்களிடம் ஏதும் தவறாக நடந்து கொண்டானா...? அழுத்தமான கேள்வி எழுப்பினான்...

வீணாக எதையும் கற்பனை செய்ய வேண்டாம்... எனக்கு உடம்பு சரியில்லை... என் அறைக்குப் போகலாமா ஸார்...

அவள் சட்டென்று பேச்சை துண்டித்துவிட்டதால் அவனால் ஏதும் பேச முடியில்லை...

இறுகிய முகத்துடன்... ரஞ்சன் ஸாரிஸ்*க்கு கொட்டேஷன் அனுப்பிடுங்க... அவங்க மெயில் அட்ரஸ் இந்த டைரியில் இருக்கு... அவுட்லைனா நிறுத்தின டிஸைன்ஸை வரைஞ்சிடுங்க... நீங்க போகலாம்... என்றான்...

எஸ் ஸார்... அவளும் வேகமாய் வெளியேற... சரவணனின் மனம் கனத்தது... என் மனதில் உள்ளதை நான் உன்னிடம் சொல்லவே முடியாதா...? இந்த உன் கோபம் எப்போது தீரும்... பெருமூச்சுடன் அடுத்த வேலையைத் துவங்கினான்...

எந்த ஒரு கம்பீரமான ஆண் மகனையும் காதல் கோழையாக்கி விடுகிறதே... மனம் விரும்பியவனின் முகம் திருப்புதலை தாங்க முடியாமல் தவிக்கிறான் ஆண்மகன்... காதல் தாக்கமும்... ஏக்கமும்... பெண்களுக்கு மட்டுமல்ல... ஆண்களுக்கும்தான்...

பெண்ணின் அன்பும்... அரவணைப்பும் கிடைக்கும் எந்த ஆண்மகனும் குழந்தையாகிப் போகிறான்... அவன் அருகாமைக்கு ஏங்குகிறான்...

வழக்கமான பெண் பார்க்கும் படலமாய் இல்லாமல் அழகான இரு குடும்பங்களின் சந்திப்பாய் இருந்தது... நிதிலா அர்ஜுனின் நிச்சயம்... ஒரு பெரிய ஹோட்டலின் ஹாலில் நடந்தது...

இரண்டு குடும்பங்களுக்கும் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்து மனம்விட்டுப் பேசிக்கொண்டனர்...

ஏய்... என்னவோ நீ ரொம்ப பயந்தியே...? பாத்தியா... நம்ம இரண்டு பேமிலியும் கல்யாணத்திற்கு சம்மதிச்சிட்டாங்க...

பின்னே... என்னை மாதிரி அழகான பொண்ணை மருமகளா ஏத்துக்க யாருக்கு கசக்கும்... அதிலும்... இருந்திருந்து நம்ப பையனுக்குப் போய் இத்தனை அழகானப் பொண்ணான்னு...?

ஏய்... யாரை...? அவளின் காதைப் பிடித்து திருகினான்...

நிதிலாவின் தந்தை பெருமிதத்தோடு அதைக் கண்டார்...

ரொம்ப நாளைக்குப் பிறகு என் மனது நிறைந்திருக்கிறது சம்பந்தி...

அய்யா நீங்க பெரிய இடம்... அர்ஜுன் நிதிலாவை காதலிக்கிறான்னு சொன்னதும் நான் உடனே பயந்தேன்... எங்களுக்கு இருக்கிறது ஒரே பிள்ளை... இந்தக் கல்யாணம் நடக்கலைன்னா... அவன் என்ன ஆவானோ ன்னு நான் ரொம்பவும் கவலைப்பட்டேன்...

பணம் எனக்கு பலதலைமுறைக்கு இருக்கிறது... அனால் சராசரி மனிதர்களுக்கு கிடைக்கும் நிம்மதி கூட எங்களுக்கு இல்லை... என்மகள் இத்தனை சந்தோஷம் அடைந்ததை நான் இன்றுதான் பார்க்கிறேன்... இது எப்போதும் நிலைக்கும் என்று இறைவனை பிரார்த்திக்கிறேன்...

கண்டிப்பா சம்பந்தி... அர்ஜுனின் தந்தை பெரியவரின் கைகளைப்

பிடித்துக் கொண்டார்...

அப்பா பேச்சோட முடிச்சிடாதிங்க... விருந்துக்கு ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கேன்...

வாப்பா சரவணா... சம்பந்தி எனக்கு இரண்டு மகன்கள்... இவன் ரொம்பவும் பொறுப்பானவன்...

தெரியும் அர்ஜுன் சொன்னான்... இவர் முயற்சியால்தான் இந்த கல்யாணமே நிச்சயமாச்சின்னு...

தங்கமான பையன்...

என்னைப் பாராட்டியது போதும்... வாங்க சாப்பிட போகலாம்...

உணவு முடித்து திருமணத்தேதியும் குறித்துவிட்டு... அர்ஜுனின் குடும்பம் விடைபெற்று கிளம்பிட... நிதிலா சரவணனிடம் வந்தாள்...

தேங்க்ஸ் அண்ணா...

ஏய்... வாலு... இது என் தங்கைக்காக நான் செய்தது... இதுக்குப் போய் நன்றி சொல்றியே...?

சாரி அண்ணா... ஆமா அனிதாகிட்டே பேசினீங்களா...?

எங்கே...? அன்னைக்கு விழாவில் இருந்து கிளம்பி போனவள் இரண்டு நாளா ஆபீஸுக்கே வரலை... அவ வீட்லே போய் பார்த்தா அபின்னு அவளோட ப்ரண்ட் விவரம் சொன்னா...?

அப்புறம்...?

கதையா கேக்குறே... மேடம் எம்மேல பயங்கரமான கோபத்திலே இருக்காங்க...?

அது ஏன்னு நான் சொல்லவா...?

சொல்லேன்...

அன்னைக்கு அவங்களை விட்டுட்டு என்கூட வந்திட்டீங்க இல்லே...

ஒரு சின்ன விஷயம் இதுக்குப் போயா இவ்வளவு கோபம்... நல்ல பெண்களப்பா...

மனதுக்கு பிடிச்ச ஆம்பிளையோட யாராவது நெருக்கமா இருந்தா எங்களால தாங்கவே முடியாது...

என்ன லாஜிக்கோ...

அனிதாவே பரவாயில்லைண்ணா இதுவே... அர்ஜுன் யாராவது ஒரு பொண்ணு பேசி இருந்தா அவனும் காலி அந்தப் பொண்ணும் காலி...

நிஜமாவே அர்ஜுன் ரொம்பப் பாவம்தான்...

அதை விடுங்க முதல்ல போய் அனிதாவை சமாதானப் படுத்துங்க... நானும் வந்து பாக்குறேன்... சரவணன் அங்கிருந்து அனிதாவை எப்படி இயல்பு நிலைக்கு திருப்புவது... என்ற நினைப்பிலேயே கிளம்பினான்...

8

அனிதா ஒரு டென் மினிட்ஸ் என்னோட கேபினுக்கு வர முடியுமா...?

யெஸ் ஸார்...

இண்டர்காமை அதனிடத்தில் பொருத்தி விட்டுக் காத்திருந்தான்...

என்னவாக இருக்கும்...? அன்றைய தின பேச்சிற்குப் பிறகு சரவணன் அலுவலக விஷயத்தைத் தவிர வேறு எதையும் பேசவே இல்லை... அதுவும் இண்டர்காமில் மட்டுமே பேசினான்...

நான்கு திங்களாய் அவனிடம் பேசாதது கஷ்டமாய் இருந்த போதும்... சரவணனின் மனதில் என்ன இருக்கிறது என்பதை அறியாமல் எப்படி இலகுவாய் பேசமுடியும்... அவனின் எண்ணம் உண்மையானால்... இவள் ஒதுங்க வேண்டியதுதானே முறை...

ஏதேதோ எண்ணங்களோடு அவள் அனுமதி கேட்டு உள்ளே நுழைய... அங்கு அவளிற்கு பின்னாலேயே நிதிலா வந்து இருப்பதைக் கண்டு கரத்தில்லாமல் போனது அகமும்... புறமும்...

நிதிலாவை இதுவரை அனிதா அலுவலகத்தில் பார்த்தது இல்லை... வழக்கத்திற்கு மாறாக... அவள் வந்திருப்பதும் சரவணனின் முகத்தில் என்றும் இல்லாமல் தோன்றிய மகிழ்வும் இவளைக் கலங்கடித்தன...

மூவரும் சில விநாடிகள் மௌனத்தின் பிடியில் சிக்கி இருந்தனர்...

நிதிலாவே அதைக் கலைத்தாள்...

என்ன அனிதா... என் பர்த்தடேவுக்கு வந்திட்டு சாப்பிடாமயே கிளம்பிட்டீங்க...?

எனக்கு உடம்பு சரியில்லை... அதனாலதான்... நானில்லை என்றால் என்ன...? விழா நல்லபடியாய் நடந்தது இல்லையா...?

எல்லாம் இவரின் தயவில்... நிதிலா சரவணனைக் கைக்காட்டினாள்...

ஸார்... எதற்காக என்னைக் கூப்பிட்டீர்கள்... வேலையிருக்கிறது... சொன்னால் சீக்கிரம் போவேன்...

ஏன்...? போவதிலேயே குறியாய் இருக்கிறீர்கள்...?

இலேசாய் தலைவலி...

ரொம்பவும் அதிகமோ...?

இப்போதானே வந்திருக்கு... இனிமேல்தான் தெரியும்... என்றாள் அனிதா...

நிதிலா சரவணனைப் பார்த்து அனிதாவின் தலைவலியே நான்தான்... என்றாள்... அடிக்குரலில்...

எவ்வளவு திறமையான... படித்த பெண்ணாக இருந்தாலும்... தான் நேசிக்கும் ஆணை வேறு பெண் உரிமை கொண்டாடினால் பொறாமையும்... கோபமும் வருவது இயல்புதானே... அந்த நிலையில்தான் இப்போது அனிதாவும் இருந்தாள்... அவர்களின் வேடிக்கையான பேச்சை ரசிக்கும் மனநிலை அவளில் இல்லை...

அனிதா அடிக்கடி தலைவலின்னா முதல்ல செக் பண்ணியே அகனும்... இவர்க்கு கூட நிறைய ஸ்பெஷலிஸ்ட் எல்லாம் தெரியுமே...

உங்க அக்கறைக்கு நன்றி... நான் வர்றேன் சார்... நீங்க பேசி முடித்த பிறகு என்னை கூப்பிடுங்க...

நிதிலா உங்ககிட்டே ஏதோ பேசணுமாம்... சரவணன் மெல்லிய குரலில் சொன்னான்...

அனிதா எனக்கு கல்யாணம் நிச்சயம் ஆகி இருக்கு... நீங்கள் அவசியம் வரணும்... அனு அழைப்பிதழை நீட்டினாள்... நிதிலா நீட்டிய

பத்திரிக்கையை கைகள் நடுங்கிட வாங்கினாள்... அதில் அர்ஜுன்... நிதிலா இருவரும் புன்னகை முகங்களாய்... அனிதாவிற்கு பனிமழையில் நனைவது போல் உள்ளம் குளிர்ந்தது...

பிரகாசமான முகத்துடன் நிதிலாவின் கைகளைப் பற்றி வாழ்த்துக்கள் என்றாள்...

இன்பேக்ட் எங்க கல்யாணம் நடக்கக் காரணமே சரண் அண்ணா தான்... நானும் அர்ஜுனும் லவ்வர்ஸ்... லவ்வை வீட்டிலே சொல்ல பயம்... அர்ஜுன் வீட்டிலே நெருக்கடி வேற... உண்மை தெரிஞ்சு நந்து அண்ணா ஒரே கூச்சல்...

அப்புறம் அண்ணாதான்... வந்து பேசினார்... என்றாள்... சரவணனைக் காட்டி...

என் பர்த்டே அன்னைக்கு இவரை இழுத்துப் போனதற்கு காரணமே அதுதான்... எனிவே உங்களுக்கும் நன்றி சொல்லணுமே...

சரி அனிதா இன்னும் நிறைய ப்ரெண்ட்ஸ்க்கு இன்விடேஷன் தரணும்... நானே வந்து பர்சனலா இன்வைட் பண்ணியிருக்கேன்...

எவ்வளவு தலைவலியா இருந்தாலும் அவசியம் கல்யாணத்திற்கு வரணும்...

கண்டிப்பா...

நிதிலா இருவரிடமும் விடைபெற்று கிளம்பிட அனிதாவும் அவளோடயே நடந்தாள்...

ஸாரி நிதிலா நான் வேற ஏதோ நினைப்பிலே இருந்தாலும்... உங்களை தப்பா நினைச்சுகிட்டு வார்த்தைகள் வெளிவராமல் திணறினாள் அனிதா...

இட்ஸ் ஓகேம்மா... இந்த வெறுப்புக்கும் கோபத்திற்கும் காரணம்... காதல்...

இல்லே...

பாம்பின் கால் பாம்பறியும் அனிதா... நீங்கள் சரவணன் அண்ணாவைப் பார்க்கும் பார்வையிலேயே நான் கண்டபிடித்துவிட்டேன்...

அண்ணனுக்கும் உங்கமேல இஷ்டம்தான்... ஆனா சொல்ல பயம்... நீங்க இல்லாத இரண்டு நாளில் ரொம்பவே தவிச்சுப் போயிட்டார்... உங்களுக்கும் அதே தவிப்பு இருந்திருக்கும் இல்லையா...?

அனிதா புன்னகையோடு தலைகுனிந்தாள்...

நிதிலா காரில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டு... உங்களுக்கு தலைவலி என்று யாருமே இல்லை... ஆல் தி பெஸ்ட்... அவள் கிளம்பிட...

இவளின் மனதில் உற்சாக ஊற்று பொங்கியது... உடனேயே போய் சரவணனிடம் நிற்க வேண்டும் போல் மனம் துடித்தது...

ஆனால்... துடுக்கா நிறைய வார்த்தைகளைப் பேசிவிட்டாளே... இப்போது போய் இதமாய் பேசினால்... தன்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பார் எனும் நினைப்பில் மெதுவாய் தன் அறைக்குள் சென்று நுழைந்துக் கொண்டாள் அனிதா...

சில நாட்கள் கண்ணாமூச்சு காட்டியபடி ஓடின... இருவரும் தத்தம் வேலைகளில் ஈடுபட்டு இருந்தனர்... அனிதா... நிதிலா இருவருக்கும் புடவைகளை டிசைன் செய்தாள்... அந்த டிசைனை புடவையாய் மாற்றவே மெனக்கெட்டு கோயமுத்தூர் வரை சென்று வந்தான் சரவணன்...

வேலை முடித்து கிளம்பும் சமயம் சரவணனைக் காணாமல் இரண்டு நாட்களாக எந்த வேலையும் சரியாய் ஓடவில்லை... இதை எப்படி சரவணனிடம் சொல்வது... என்று யோசித்தபடியே அறையைப் பூட்டிவிட்டு வெளியே வந்தாள்... சரவணனின் அறையில் விளக்கு எரிந்ததைக் கண்டு... ஆர்வத்துடன் வேகமாய் கதவைத் திறந்தாள்... உடனே புகை நாசியைத் தாக்கியது...

உள்ளே நந்து எடுத்து வைத்த கால்களை உடனேயே பின்னுக்கு இழுத்தாள்...

சரவணன் இருப்பான்னு நினைச்சியா...? நானும் உனக்கு ஒரு முதலாளிதான் உள்ளே வா... கர்ணகுரூரமாய் ஒலித்தது அவனின் குரல்... வா... நான் ஒண்ணும் உன்னை கடிச்சுத் தின்னுட மாட்டேன்...

அதற்கு மேலும் வெளியே நின்றால் நன்றாய் இராது என்று கதவை அகலமாக திறந்து விட்டு உள்ளே நுழைந்தாள்... ஸார்...

வேலையெல்லாம் ஒழுங்கா நடக்குதா...?

யெஸ் ஸார்...

அனிதா... எனக்கு சுத்தி வளைச்சு பேசத் தெரியாது... உன்னைப் பார்த்த நாளிலே இருந்தே நான் ரொம்ப டிஸ்டர்ப்பா இருக்கேன்... நான் உன்னை நெருங்க நெருங்க நீ என்னை விட்டு விலகி விலகிப் போகிறாய்... நீ எனக்கு வேணும் அனிதா... சொல் உனக்கு என்ன வேணும்...? பணமா... நகையா... இல்லை வேற ஏதாவது...?

ஸார்... நான் உங்க ஸ்டாப்... நீங்க என் பாஸ்... இதைத்தவிர உங்களுக்கும்... எனக்கும் எந்தவித ரிலேஷன்ஷிப்பும் இல்லை... அபீஷியலா இருந்தா பேசுங்க... நான் எப்போதும் அமைதியா இருக்க மாட்டேன்...

மிரட்டுறியா...? எனக்கு யார்கிட்டேயும்... எதுக்காகவும் கெஞ்சிப் பழக்கமில்லை... சம்மதிச்சா உனக்கு எல்லாம் நல்லதும் உடனே கிடைக்கும்...

பேரம் பேசுறீங்களா... நீங்க தூக்கிப் போடறதை பொறுக்கி சாப்பிடற பொம்பிளை நானில்லை... அதுக்கு வேற ஆளைப் பாருங்க... பெண்களுக்கும் மனசு இருக்கு... அதைப் புரிஞ்சுக்கிட்டு நடக்கிற வழியப் பாருங்க...

கோபமாய் பேசிவிட்டு திரும்பியவள் ஒரு கணம் நின்று... என்கிட்டே இந்த மாதிரி மிஸ்பிகேவ் பண்றது இதுவே கடைசியா இருக்கட்டும்... இனிமேல் இப்படி நடந்தா... அசிங்கமாயிடும்... பேசிவிட்டு அவள் வெளியேற...

நந்து... தன் கையிலிருந்த சிகரெட்டை கோபமாய் தூக்கி யெறிந்தான்... உன்னை விட மாட்டேன்டி... என்னையா கேவலமாப் பேசுறா...?

ஏதோ துக்கத்தில் கஷ்டப்படுகிறான் என்று மரியாதை நிமித்தம் பேச வந்தால் என்ன மனிதன் இவன்...? அவள் மனதிற்குள் அருவருக்கும் போது...

நான் நினைச்சா உன்னை எப்படி கதற வைப்பேன் தெரியுமா...? போடி போ இதே இடத்திலே என் முன்னாடி உன்னை மண்டிபோட்டு

கெஞ்ச வைக்கிறேன் பாரு... குரோதத்துடன் சிரித்தான் நந்தகுமார்...

கோபத்தில் அனிதாவின் உடல் நடுங்கியது... இவன் கூப்பிட்டால் உடனே போயிடணுமா... பணம் வேணுமா நகை வேணுமான்னு பேரம் பேசறானா...? ராஸ்கல்... இவனோட வேலையே இதுதான் போல...

போயும் போயும் இவன்தானா நண்பனா கிடைச்சான் சரவணனுக்கு... இரண்டு முறை அவனுக்குப் பயந்து ஒதுங்கியதால்... ரொம்பவும் சீப்பா நினைச்சிட்டான் போல... இனி மானமுள்ளவனா இருந்தால் இனி என் பக்கம் வரவே மாட்டான்... அப்படியும் அனிதாவுக்கு ரொம்பவே ஆச்சரியமாய் இருந்தது...

நானா இத்தனை கோபமாய் பேசியது... வியப்பாய் இருந்தது... தன் உடைமைக்கும்... மானத்திற்கும் ஆபத்தென்றால் ஒரு சிறு பூனை கூட எதிர்க்குமாம்...? அப்படி இருக்கையில் ஆறறிவு உள்ள மனிதன் எம்மாத்திரம்... யோசித்தபடியே வீடு வந்து சேர்ந்தான்...

9

சொன்னாற்போலவே நிதிலாவின் திருமண வைபவம் சிறப்பாய் நடைபெற்றது... அனிதா எங்கும் நகர விடாமல் அருகிலேயே நிறுத்திக் கொண்டாள்... சரவணன்... அங்குமிங்கும் அலைந்து மற்ற வேலைகளைப் பார்த்துக்கொண்டாலும்... பார்வை மட்டும் இவளைத் தொட்டுத் தொட்டுச் சென்றது... இரு குடும்பத்தினருக்கு மட்டும் இரவு விருந்திற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது... வெளி ஆட்கள் யாருமில்லை... அனிதாவும்... இளங்கோவும் சில நெருங்கியவர்கள் மட்டுமே அழைக்கப் பட்டு இருந்தனர்...

இளங்கோ நிலாவைக் காரணம் காட்டி விலகிட அனிதாவை அருகிலே இருங்க என்று கைகளைப் பற்றிக் கொண்டாள் நிதிலா...

உடல் கண்ணாடியாத் தெரியும்படி மெல்லிய பட்டுச் சேலை அதற் கேற்றாப்போல் சோளி... உறுத்தாத மெல்லிய நகைகள்... தலை நிறைய மனம் வீசும் மல்லிகை குதூகலமாய் அங்குமிங்கும் அசைந்தன...

நிதிலா இப்போ நீ ரொம்ப அழகா இருக்கே அர்ஜுன் பார்த்தா மயங்கி விழுந்திடுவார்...

போங்க அனிதா நானே பயந்து போய் இருக்கேன்...

ஏன்...? அர்ஜுன் அத்தனை மோசமா...?

கூடப்பிறந்த தங்கையை எடுத்துக்கட்டி செய்ய வேண்டாம்... வந்து மணவறையில் ஒரு பொம்மை மாதிரியாவது வந்து நின்று இருக்கலாம்... ஆனா யாருக்காவது கல்யாணம் மாதிரி எட்டிக் கூட பார்க்கலை... முன்பின் தெரியாதவங்க கூட ஒரு முறைக்காக விஷ் பண்றாங்க... ஆனா நந்து அண்ணா எட்டிக் கூடப் பார்க்கலை... அதே மனசுக்கு கஷ்டமாயிருக்கு...

விடு அனிதா... சிலரோட குணம் அப்படி... உனக்குத்தான் அண்ணனா சரவணன் இருந்தாரே...?

நிஜம்தான் எத்தனை உயர்ந்த குணம் தெரியுமா...? அனிதா அவருக்கு... தங்கமான மனிதர்... அவருடைய மனசல உள்ள ஆசை கண்டிப்பா நிறைவேறும் அனிதா...

உங்களுக்கு இஷ்டம்தானே...

ம்...

பின்னேயேன் தள்ளிப் போடறீங்க...?

அவர்தானே முதலில் சொல்லணும்...

ஓஹோ... அவர்கள் பேசியபடி இருக்கும் போதே அர்ஜுனின் அம்மா வந்து தயாராம்மா என்றாள்...

ம்... எப்பவோ ரெடி... அனிதா குறும்புடன் சொல்லினாள்... நிதிலா பெரியவளின் காலில் விழுந்து வணங்கினாள்...

என் ஆசி உனக்கு எப்பவுமே உண்டும்மா... உங்க வாழ்க்கை அமோகமாக தொடர வாழ்த்துக்கள்... இவரும் சேர்ந்து அவளைக் கொண்டு சென்று அறைவாசலில் விட்டுவிட்டு வந்தவளை பெரியவர் அழைத்தார்...

நீயும் வந்து விழாவை நல்லபடியாய் நடத்தித் தந்ததற்கு நன்றி... மனசு நிறைவா இருந்தது... உனக்கெப்பம்மா கல்யாணம்...?

அவள் வெட்கத்தோடு அருகில் நின்ற சரவணனை மயக்கமாகப் பார்வைப் பார்க்க...

பாரும்மா நேரமாயிடுச்சி... நீ தனியா போக வேண்டாம்... சரவணா

அனிதாவை விட்டுடுப்பா...

சரிப்பா... அப்போ நானும் கெளம்புறேன்... என்று அவனும் விடைபெற்று நடக்க... அனிதாவும் நடந்தாள்...

வீட்டைக் கடந்து கார்டனில் நடந்தார்கள்... பட்டு சேலையின் சரசரக்கும் ஒலி... மல்லிகையின் மணம் நாசியை வருடியது... ஆனால் சரவணனோ ஏதும் பேசாமல் நடந்து வந்தான்... மெல்லிய கொலுசொலி மட்டும் சங்கீதமாய் கேட்டது... முதன் முதலில் அவளை ரசிக்க வைத்ததே இந்த கொலுசொலிதான்... திடீரென சப்தம் நின்றுவிட திரும்பினான் சரவணன்...

அனிதா ஒற்றைக் காலைத் தூக்குவதும்... புடவையைச் சிராக்கு வதும் மீண்டும் ஒற்றைக்காலை தூக்குவதுமாய் இருக்க...

என்ன அனு...? என் கூட வரலைன்னுதானே ஒற்றைகாலில் நிக்குறீங்க...?

நீங்க வேற சார்...? நானே கொலுசு புடவையில் மாட்டுதேன்னு கவலைப்படறேன்... அவள் தடுமாற இவன் தோளைப் பற்றினாள்...

பார்த்து... புடவையை கொலுசின் பிடியில் இருந்து எடுத்து விட்டவனின் விழிகள் சந்தோசித்தன... நிதிலாவின் பிறந்தநாளன்று அனிதாவிற்கு தந்த கொலுசு அது...

ஏதும் பேசத்தோன்றாமல் மெல்ல நடந்தான்... அவளாலும்... ஏதும் பேச இயலவில்லை... ஆனாலும்... அடிக்கடி ஆழமாய் பார்த்த இருவரின் கண்களும் கதை பேசின...

நன்றி ஸார்... என்றாள்...

காரை ஸ்டார்ட் செய்து செலுத்தியபடியே புரியாமல் பார்த்தான்...

நிதிலாவோட கல்யாணத்தை இத்தனை சிறப்பாய் எடுத்து நடத்தியதற்கு... அவருக்கு ரொம்பவே சந்தோஷம்...

கல்யாணமே இனிப்புதான்... அதிலும் காதல் கல்யாணம் அதிக இனிப்பு... அனுபவிக்க புண்ணியம் பண்ணனும் போல இருக்கு... நானும் எவ்வளவோ ட்ரை பண்றேன்... ஆனா முடியலை...

நந்து சார் வரலைன்னு கவலை நிதிலாவுக்கு...

கூடப்பிறந்தவன் பட்டும் படாம விலகி இருந்தா கவலை இல்லாம எப்படி இருக்கும்... நானும் எத்தனையோ தடவை சொல்லிட்டேன்... கேட்டால்தானே... நடிவடிக்கைகள் தவறை திருத்தலாம்... ஆனா... குணத்தை மாற்ற முடியாது அனு...

என்ன மனுஷன் சார் இவர்...? பெற்றவரின் பாசம்... கூடப் பிறந்தவளின் அன்பு எதையும் உணரலே...? தான் நினைப்பதுதான் சரி... தான் செய்வதுதான் சரியென சுயநலமா வாழுவதில் என்ன சந்தோஷம் கெடைச்சிடப்போகுது... இப்படிப்பட்ட ஒருத்தருக்கு நீங் நண்பரா இருப்பது தானே என்னாலே ஜீரணிக்கவே முடியலை...

இதெப்படி... கமெண்ட்டா...? குட்டா...?

ம்... பாராட்டு...

அனு... ஒரு மனுஷன் நல்ல நிலையில் இருக்கும் போது கூட இருந்துட்டு... அவன் கஷ்டப்படும் போது விலகுவது நட்பா... நந்து திருந்து வாங்கிற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கு...

அதன் பிறகு வேறெதுவும் பேசவில்லை அனிதா... நந்துவைப்பற்றி மேலும் பேசவே பிடிக்கவில்லை...

அதற்குள் வீடும் வந்துவிட இறங்கியவள் சரவணனின் முகம் நோக்கினாள்... இமைக்கத் துவங்கினால் கூட எங்கே எதிரில் இருப்பவரின் இன்முகம் மறைந்திடுமோயென்று... விழிகள் ஒன்றோடொன்று பேசின... கண்கள் கவிதை பாடின...

உன்னை நேரில் காணா நேரம் ஆயிரம் வார்த்தைகளை உச்சரிக்கும் இந்த உதடுகள் அருகில் இருக்கும் நேரம் அரைவார்த்தை பேசக்கூடத் தயங்குகிறது... அகலாத விழிகளால் வருகிறேன் என்று சமிக்ஞை செய்து வண்டியைக் கிளப்பினான்...

ஏக்கம் பொதிந்த பார்வை... தயங்கிய நடை... ஏனிது...? நான் உன்னவள் இல்லையா...? நான் கேட்டு ரசித்த அனைத்து வரிகளும் உன்னைப் பார்த்தும் மெய்யாய் போனதாய் உணர்வு உனைக் கடக்கும் சமயம் ஏதாவது பேச மனம் விரும்பும்... ஆனால்... விழிகளில் நுழைந்து இதயத்தை துளைக்கும் அந்தப் பார்வையால் சகலமும் மறந்து விடுமே...

படுக்கையில் விழுந்தான்... சரவணனின் அந்த பார்வைகள் மலர் தூவுவதைப் போல் இனித்தது... சரவணன் அதே நினைவில்தான் இருக்கிறான்... அவளாகவே பேசினாள்... நான் வாங்கித் தந்த கொலுசு... இன்னும் எத்தனையோ விஷயங்களை அழகாய் பேசும் நான்... அனுவிடம் என் காதலைச் சொல்லிட மட்டும் ஏன் தயங்குகிறேன்... அவளின் கண்களைக் கண்டதுமே எல்லாமே மறந்துவிடுகிறதே... அனு உலகிலேயே நான் அதிகம் நேசிப்பதும் உன் கண்கள்தான் அதிகம் வெறுப்பதும் உன் கண்கள்தான்... காரணம் தெரியுமா...?

உன் கண்கள் தூண்டிலாய் மாறி இழுக்கிறதே... அதே நேரம் என் கண்களைக் கடந்து அதில் காதலை தெரிவிக்கும் தைரியம் வராமல் ஒரு மயக்க நிலைக்கு செல்லவும் வைக்கிறதே... அதனால்தான் இனியும் தள்ளிப்போகக்கூடாது... நாளையே என் மனதை உன்னிடம் திறக்கப் போகிறேன்... அப்போது உன் முகம் எத்தனை அழகாய் சிவக்கும்...? அந்த நினைப்பிலேயே உறங்கியும் போனான் அந்தக் காதலன்...

பாவம் நாளையும் தன் எண்ணம் நிறைவேறப்போவதில்லை என்பதை உணராமல்...

வானம் இருள் போர்வையை விலக்கி வெளிச்ச உடையை அணிந்து உதிர்ந்த பூக்களான நட்சத்திரத்தை ஒதுக்கிவிட்டு ஆசையாய் சூரியப் பூவைத் தூக்கி சூடிக் கொண்டான்...

அனிதா உள்ளே நுழையும் போது... சரவணன் அவன் அறை அருகே நிற்பது கண்ணில் பட்டது... குட்மார்னிங்...

மார்னிங் சார்... என்ன வாசலிலேயே...?

உங்களுக்காகத்தான்...

எனக்காகவா... ஏதாவது அவசர வேலையா...?

அவசரம்தான்... ஆனால் வேலையில்லை... வாங்க உள்ளே போய் பேசலாம்... வழிவிட அவனுடன் அறைக்குள் நுழைந்தாள்... அதே கொலுசொலி...

நன்றி அனு...?

எதற்கு...

நான் தந்த கொலுசை அணிந்ததற்கு... உங்களுக்கு ரொம்பவும் பொருத்தமாய் இருந்தது...

அவள் மௌனித்தாள்...

நிதிலா இருந்தவரையில்தான் தலைவலி... இன்னும் தீரவில்லையா...? பெண்களின் மௌனம் கூட அழகுதான் இல்லையா...?

அனு... வெகு நாளாக என் மனதில் தேக்கி வைத்த எண்ணங்களை எப்படியாவது சொல்லிவிட வேண்டும் என்று நான் பலமுறை முயன்றதுண்டு... ஏனோ ஒவ்வொரு தருணமும்... ம்ப்ச்... அன்று விருந்து முடிந்தவுடன் என் விருப்பத்தை தெரிவிக்க இருந்தேன்... ஆனால்...

பழைய கசப்பு வேண்டாமே ஸார்...

இன்னமும் சார்தானா...?

சரண் போதுமா...?

குட்... அனு... அவன் ஏதோ பேசத் துடிக்க அதை கேட்க அனிதா தவிக்க... சரவணன் மேற்கொண்டு பேசத் துவங்குமுன்... டெலிபோன் அழைத்தது...

அனிதாவைப் பார்த்தபடியே ரிசீவரைக் காதிற்கு தந்தான்...

ஆனால், மறுமுனை செய்தி கேட்டு அவனின் புன்னகை மிளிர்ந்த முகம்... சற்றே கருத்தது... என்ன சார்...? என்ன விஷயம்...? சில விவரங்களை கேட்டு பின் போனைக் கீழே வைத்தவன்...

இளங்கோ ஆபீஸ் கிளம்பி வர்ற வழியில் ஆக்ஸிடெண்ட்டாம்... பிரியா நர்ஸிங் ஹோமில் இருக்கிறாராம்... நான் உடனே போகிறேன்...

ஸார் நானும் வரனே...

வாங்க அனிதா... இருவரும் விரைந்தோட சரவணன் தன் காதற் பரிசாய் வாங்கிய மஞ்சள் ரோஜா இவர்களைக் கண்டு சிரித்தது...

10

இளங்கோ படுக்கையில் தொய்வாய் இருந்தான்... கைகால் மற்றும் தலையில் பெரிய கட்டு போடப்பட்டு வெண்மையாய் காட்சி அளித்தது...

சீப் டாக்டருடன் அருகில் இருந்த நர்ஸ் பதட்டமாய் வந்த அனிதாவை நெருங்கினாள்...

ஏய் அனி... நீயெங்கே இங்கே...?

இவர் எங்க ஆபீஸ்ல வேலை பார்க்கிறவர் இளங்கோ... பயப்பட ஏதும்...?

தலையில் பெரிய அடி இல்லை... காலில்தான் சின்ன பிராக்சர்... கூடிய விரைவில் சரியாயிடும்னு... டாக்டர் சொன்னார்...

தேங்க் காட்... என்ற சரவணன் இளங்கோவின் அருகில் சென்றான்...

ஹௌ டு யூ பீல் இளங்கோ...? வலி ரொம்பவும் அதிகமா இருக்கா...?

பரவாயில்லை ஸார்... அந்த நிலையிலும் சிரிக்க முயன்றான்...

நீங்க வேகமாக கூட வண்டி ஓட்ட மாட்டீங்களே இளங்கோ... அப்புறம் எப்படி...?

கட்டை வண்டி மாதிரிதான் மேடம் போனேன்... என்ன செய்ய எதிர்க்க வந்தவன் ஜெட் வேகத்தில் வந்திட்டான்...

அபிநயா... இளமுறுவலுடன் கையில் ஊசியை எடுத்து வந்தாள்...

இளங்கோ இவங்க நம்ம அனிதாவோட தோழி பேரு அபிநயா...

போச்சுடா... இந்த மேடம் எனக்கு பெரிசா கட்டு போடும் போதே நினைச்சேன்... ஏதோ விட்ட குறை தொட்ட குறைன்னு... கரெக்ட்டா இருக்கு...

சிஸ்டர்... நல்ல பெரிய ஊசியா போடுங்க... ஆக்ஸிடெண்ட்டுன்னு அடிச்சு புடிச்சு வந்தா இவர் உட்கார்ந்திட்டு எல்லாரையும் கடிச்சிட்டு இருக்கார்...

அவர் ரொம்ப ஸ்ட்ராங் ஸார்... இல்லேன்னா... ஆக்ஸிடெண்ட் ஆன ரத்தத்தோட அவர் ஒரே ஆளா... ஆட்டோவில் வருவாரா...?

இஸிட்...?

இளங்கோவிற்கு எப்பவுமே தைரியம் அதிகம்தான்...

மேடம் ப்ளீஸ்... ஒரு சின்ன ஹெல்ப்... நிலாவுக்கு இன்னையோட ஸ்கூல் முடியுது அவளை...

டோண்ட் வொர்ரி... நான் பாத்துக்குறேன்...

சரி இளங்கோ ரெஸ்ட் எடுங்க... சிஸ்டர் பத்திரமா நீங்கதான் இளங் கோவை...

கட்டாயம்...

தேங்க்ஸ்... அவர்கள் கிளம்பிட... இளங்கோவை பார்த்த அபிநயா சிநேகமாய் புன்னகைத்தாள்...

நிலாக்குட்டி சமர்த்தா சாப்பிட்டா நான் அப்பாகிட்டே கூட்டிட்டுப் போவேனாம்... அபிநயா குழந்தைக்கு இட்லியை ஊட்டிக்கொண்டு இருந்தாள்... ஏற்கனவே ஒரிருமுறை பரிச்சயம் இருப்பதால்... நிலா அனிதாவிடம் இயல்பாய் ஒட்டிக்கொண்டாள்... தனக்கு அடிபட்டு உள்ளத்தால் தன் சார்பில் குழந்தையை அழைத்துவர அனிதாவிற்கு அனுமதி தாருங்கள் என்று போன் செய்ய... ஸ்கூல் நிர்வாகவும் தடையின்றி நிலாவை அனுப்பிவிட்டது...

நிலாவின் வீட்டிற்குள் போய் அவளின் உடைகள் இளங்கோவிற்கு வேண்டியவை என எல்லாம் எடுத்தபின் வீட்டிற்கு திரும்பினர்...

பகல்பொழுது அப்படியிப்படி சமாளித்திட இரவு தந்தையை எண்ணி நிலா அழத் துவங்கிவிட்டாள்...

அனி... நிலா ஏன் அழறா...?

தெரியலை அபி... என்னாலே சமாதானப் படுத்த முடியல... அபி மெதுவாய் குழந்தையைத் தூக்கினாள்... நிலாக்குட்டிக்கு என்னாச்சு...

அப்பா வேணும்...

பாருடா செல்லாம்... அப்பாவுக்கு உடம்புக்கு முடியலை... நீ சமர்த்தா சாப்பிட்டு தூங்கினா நாளைக்கு காலையிலே நான் அப்பாக்கிட்டே கூட்டிட்டு போவேன்... உனக்கு பிடிக்கும்ன்னு காட்பரிஸ்... ஐஸ்கிரீம் எல்லாம் வாங்கிட்டு வந்தேன்...

ஆண்ட்டி... அப்பாவுக்கு என்ன...?

ஜஸ்ட்... அப்போதான வேற ஒண்ணுமே இல்லை...

நிஜமா...?

உண்மையா...

அதன்பின் குழந்தை சாப்பிட்டு உறங்கிட... நிலாவை நடுவில் போட்டு இருவரும் படுத்துக் கொண்டார்கள்...

ஆண்ட்டி எனக்கு கதை சொல்றீங்களா...?

ஷ்யூர்... அனிதா கதை சொல்ல... கேட்டபடி தூங்கிப்போனாள் நிலா...

இரவு நேரம்... குழந்தையின் அலறல் கேட்டு இருவரும் பதறியடித்து எழுந்தனர்...

என்னம்மா...? என்னடா...? ஆளாளுக்கு சமாதானப்படுத்த குழந்தை யாருக்கும் அடங்கவில்லை... அபிநயா குழந்தையை வாரியெடுத்து மார்போடு இறுக கட்டிக் கொண்டாள்... அதன் முதுகைத் தடவிக் கொடுத்து சமாதானப்படுத்தினாள்...

மெல்ல மெல்ல அதன் அழுகை ஓய்ந்தது...

என்னடாம்மா... ஏன் அழுதே...?

பயந்திட்டியா...?

ஆண்ட்டி... அப்பாவுக்கு நிஜமா உடம்பு சரியில்லையா...?

ஏம்மா...?

இல்லே... இதே மாதிரிதான் ஒரு நாள் அம்மாவும் இல்லை... கேட்டா உடம்பு சரியில்லை ஆஸ்பிட்டலில் இருக்கிறதா அப்பா சொன்னார்... ஆனா அம்மா வரவேயில்ல... இப்போ... என் ப்ரெண்ட்ஸ்... ஆயாம்மா எல்லாம் சொல்றாங்க... எங்கம்மா இறந்திட்டாங்க... அதேபோல இப்போ அப்பாவும்... ஆஸ்பிட்டலில் இருக்கிறதா... நீங்க சொல்றீங்க... அப்படின்னா அப்பாவும் இனிமே வரமாட்டாரா...?

தேம்பியபடி கேட்ட குழந்தையை நீவிக் கொடுத்தாள் அபிநயா... செல்லம் நிஜமா அப்பாவுக்கு ஜுரம்தான்... சீக்கிரம் வீட்டுக்கு வந்திடுவார்... இப்போ மணி 2 ஆகுது... காலையிலே முதல் வேலையா... நானே அப்பாக்

கிட்டே கூட்டிட்டுப் போறேன் சரியா...? குழந்தை மலங்க மலங்க விழித்தது...

ஆண்ட்டி சொன்னா கேட்பே இல்லே... படுத்துக்க... அது அவள் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு உறங்கியது... ஆனால், இரு பெண்களுக்கும் உறக்கம் கலைந்தன...

டாடி... டாடி... எங்கோ தூரத்தில் கேட்பது போன்ற குரலால் ஈர்க்கப் பட்டு கண் விழித்தான் இளங்கோ...

முதலில் கண்களுக்கு மசமசப்பாய் தெரிந்த இரு உருவங்கள் பின் தெளிவாயின...

நிலாவும்... அபிநயாவும்...

டாடி...

நிலாக்குட்டி... நீ எப்படிடா இங்கே வந்தே...?

ஆண்ட்டிதான் கூட்டிட்டு வந்தாங்க... குழந்தை அபியைக் கைக் காட்டியது...

இவளையேன் இங்கே கூட்டிட்டு வந்தீங்க சிஸ்டர்... ரொம்பவும் தொந்தரவு செய்வாளே...

நேற்றிலிருந்தே உங்களைப் பார்க்கணும்னும்னு ஒரே அழுகை... குழந்தையை ஏமாத்தவும் மனசு வரலை... அவ ரொம்பவே பயந்து போய் இருந்தா...

அது சரி இங்கே ஒரு இடத்திலே இருக்கமாட்டாளே...

நேற்றே சமர்த்தா இருப்பேன்னு என்கிட்டே சத்தியம் பண்ணி யிருக்காங்க... என்ன நிலா...?

ஆமா டாடி... எனக்கு இந்த ஆன்ட்டியை ரொம்பவே பிடிக்குது... நிறைய கதையெல்லாம் சொன்னாங்க...

எனக்கும் பகல் டியூட்டி... அனிதாவும் ஆபீஸ் போயிடுவா... அதனால்தான்... இங்கே கூட்டிட்டு வந்தேன்... இங்கே நிறைய ஆளுங்க இருக்காங்க... அவளுக்கு சோர்வே இருக்காது...

உங்களுக்கு சிரமம்...

அதெல்லாம் இல்லை... அதற்குள் நிலா ஆஸ்பிட்டலை சுற்றிப் பார்க்க கிளம்பிட கூடவே ஒரு ஆயாம்மாவை அனுப்பிவிட்டு இளங்கோவிற்கு கொண்டு வந்த டிபனை எடுத்து வைத்தாள்...

அவன் முகம் துடைத்து பல் தேய்க்க உதவி செய்து சாப்பாட்டை வாயில் திணித்தாள்... நானே ஸ்பூனில் சாப்பிடறேனே...

ஏன்...? என் கையால் சாப்பிடக் கூடாதா...?

அது வந்து...

இளங்கோ... இங்குள்ள எல்லா பேஷண்டுகளுக்குமே ஒரு நல்ல சகோதரியா... தாயா நடப்பதாலேதான் என்னை சிஸ்டர்னு கூப்பிடறாங்க...

உங்க ஆபீஸ்லே சேர்ந்த நாளில் இருந்து அனிதா உங்களைப் பற்றி சொல்லும் போதெல்லாம் எனக்கு ரொம்ப மகிழ்ச்சியா இருக்கும்... இறந்து போன மனைவியை நினைச்சிக்கிட்டு இளமையை துறந்து... நிலாவுக்காக வாழுற உள்ளமும்... தனக்குள்ள ஆயிரம் கவலைகள் இருந்தாலும்... அதை எல்லாம் மறைச்சிகிட்டு அடுத்தவங்களை சிரிக்க வைக்கிற உங்க பண்பு எல்லாருக்கும் வராது...

அபிநயா... உஷாவும்... நானும் ரொம்பவும் இன்பமான வாழ்வு வாழ்ந்தோம்... அது குறுகிய காலமா இருந்தாலும்... அவ இருந்த இடத்திலே யாரையும் நினைக்க மனசு இடந்தரலை... என் மனசு கவலைப் படறது வெளியில் தெரிஞ்சா... உடனே இன்னொரு கல்யாணத்தைப் பற்றி பேசுற கும்பல்கிட்ட இருந்து தப்பிக்கவே நான் என்னை சந்தோஷமா காட்டிக்குறேன்...

ஒவ்வொரு முறையும் நிலா அம்மாவை நினைச்சு அழுவதும்... உறக்கமில்லா இரவுகளை வேதனையோடு கழிப்பதும்... யாருக்கும் தெரியாது...

எனக்கு வயசான பெத்தவங்க உண்டு... நானும்... என் அக்காவுமா இரண்டு பெண்கள்... நல்ல முறையில் வளர்த்து அக்காவுக்கு சொந்தத்திலேயே கல்யாணம் பண்ணி வெச்சாங்க... அவன்கிட்ட அவபட்ட வேதனை கொஞ்ச நஞ்சமில்லை... ஒரு குழந்தை இல்லேன்னு அக்காவை பாடாய் படுத்துனான்... அவ உயிரோடு இருக்கும் போதே என்னை பெண் கேட்டு வந்து அவ மனசை காயப்படுத்தினான்...

ஒரு நாள்... அவனோட கொடுமை தாங்காமயே அவளும் போய் சேர்ந்திட்டா... அப்புறமும் அந்த பாவி அடங்கல... மறுபடியும் என்னை பெண் கேட்டு வந்திட்டான்... எனக்கு வந்ததே கோபம்... போலீஸ்வரை போயிட்டேன்... அதுக்குப் பிறகு அந்த ஊரில் இருக்கவே பிடிக்கலை... கல்யாணம் பண்ணவும் பயம்... மாமாவைப் பார்த்ததில் இருந்தே ஆண்களைப் பற்றின பொதுவான கோபம்... வேகம்... அதனால நேராய் புறப்பட்டு சென்னை வந்திட்டேன்...

இந்த ஆஸ்பிட்டலில் வேலை... பலதரப்பட்ட மனிதர்கள்... இவர்களுடைய அன்பு எனக்கு கிடைக்கும் போது எல்லா வலியும் மறந்து போயிடுது இளங்கோ... அனிதா உங்களைப் பற்றி பேசப்பேச உங்களைப் பார்காமலேயே நல்ல அபிப்ராயம் ஏற்பட்டது... ஆண்களில் கூட இத்தனை நல்லவங்க சுயநலமில்லாதவங்க உண்டான்னு தோணிச்சு...

எல்லா விரல்களும் ஒரே மாதிரி இருக்கிறது இல்லையே அபிநயா...

இளங்கோ... நிலா பெண்குழந்தை... என்னதான் அன்பா அக்கறையா நீங்க அவளை வளர்த்தாலும் குறிப்பிட்ட பருவம் வந்த பிறகு... தாய்மையில்லாத குறையை அவ உணரவா... நேற்று கூட குழந்தை தூக்கத்திலே ஒரு அழுகை... அம்மாவிற்கு ஆனா மாதிரி... அப்பாவுக்கும் ஏதாவது...

என்ன செய்ய அபிநயா...? நிலாவுக்காக ஒரு கல்யாணம் பண்ணிக்கிறேன்னு வைய்யுங்க... வர்ற பொண்ணு என் மனம் மாறுகிற வரையில் பொறுமையுடன் இருப்பாளா... என் மேல் ஏற்படுகிற கோபம் நிலா மேலே திரும்பிட்டா... அது எத்தனை பெரியக் கஷ்டமாகிப் போகும்... தெரிஞ்சே என் குழந்தைக்கு அப்படியொரு கஷ்டத்தை நான் தரணுமா...?

நீங்க பேசறது சரி... ஆனா... நிலாவின் மனசில் ஒரு மூலையில் தாய்மைக்கு ஏங்கிட்டு இருக்கா... அந்த தவிப்பை உணர்ந்து செயல் படலைன்னா அதுவே டிப்ரசனா மாறிட வாய்ப்பிருக்கு... யோசிச்சு ஒரு முடிவா எடுங்க... என்று அவள் நகர்ந்து செல்ல... குழம்பிய மனதோடு அபிநயாவையே பார்த்தான் இளங்கோ...

அதே நேரம் சரவணனும்... அனிதாவும் பழங்களோடு உள்ளே நுழைந்தார்கள்... எப்படி இருக்கீங்க இளங்கோ...

பெட்டர் சார்...

நிலாவைப் பார்த்திங்களா...

ம்... விளையாடப் போய் இருக்கா...

ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கிங்க...? வழக்கான உற்சாகத்தையே காணோமே...?

அனிதா... என்னோட எதிர்காலத்தைப் பத்தின பயம் வந்திடுச்சி... திடீர்னு எனக்கே ஏதாவது ஒண்ணுன்னா... நிலாவுக்கு யார் இருக்காங்க...?

இளங்கோ ஏன் இப்படியெல்லாம் பேசுறிங்க...?

ஸார் மனிதன் தடையில்லா வெறித்தனமா ஓடுறான்... ஒவ்வொரு நிமிடமும் அடிக்கிற எச்சரிக்கை மணிதான்... அவனோட ஓட்டத்தை மட்டுப் படுத்தும் கருவியா இருக்கு...

இது சரியில்லை... நாம வேற டாபிக் பற்றி பேசுவோம்... ஒரு சந்தோஷமான செய்தி சொல்லத்தான் நானும் அனிதாவும் வந்தோம்...

என்ன விஷயம் சார்...

இந்த முறை நடந்த செலக்ஷனில் நம்ம டிசைனுக்கு நல்ல வரவேற்பு இருந்ததாலே ஒரு பார்ட்டிக்கு ஏற்பாடு பண்ணியிருக்காங்க... அதுக்கு நானும் அனிதாவும் கலந்துக்கப் போறோம்...

அதில் நமக்கு ஒரு விருது தர்றதாவும் பேச்சு...

வாவ்... நல்ல நியூஸ் ஸார் இது...

ஆனா இளங்கோ... நீங்களும் வந்தா நல்லாயிருக்கும்... உங்களை இந்த நிலைமையிலேயே விட்டுட்டு...

அவரையும் நிலாவையும் பார்த்துக்க நான் இருக்கிறேன்... கவலையே இல்லாம போயிட்டு வாங்க...

அந்த நம்பிக்கையில்தான் நானும் கிளம்புறேன்... என்றான் சரவணன்...

டாக்டர் என்ன சொல்றார் அபி...?

இன்னும் நாலு நாள்லே மெல்ல மெல்ல நடைப்பயிற்சி தரச்

சொல்றார்...? இன்னும் பத்தே நாள்லே இளங்கோ ரன்னிங்ரேஸே ஓடலாம்...

பார்த்திங்களா அனிதா... சாரோட பராட்டா இருந்தாலும் சரி... வெளி ஆட்களோட பாராட்டா இருந்தாலும் சரி உங்களுக்குத்தான் கெடைக்குது... இளங்கோ சோகமான முகபாவனையுடன் சொல்ல அவ் விடமே கலகலப்பானது...

சரி எப்போ கிளம்பறிங்க...

இன்று இரவு...?

எங்கே பங்ஷன் நடக்குது...

பெங்களூரில்... அப்போ நாங்க கிளம்புறோம்... என்று இருவரும் புறப்பட்டனர்... அதே நேரம் அலுவலகத்தில் அவர்களின் வரவிற்காய் நந்தகுமார் காத்திருந்தான்...

11

வா... சரவணா... உனக்காகத்தான் நானும் காத்திருக்கிறேன்...

என்ன விஷயம் நந்து...?

என்ன விஷயமா...? ஏன் சரவணா... இந்த கம்பெனியில் நானும் ஒரு பங்குதாரர்தானே...?

அதிலென்ன நந்து உனக்கு சந்தேகம்...?

பின்னே...? ஆபீஸ்லே ஒரு பெரிய ஆபர் வந்திருக்கு... அதைப்பற்றி என்கிட்டே ஒரு வார்த்தை கூட சொல்லலையே...?

நந்து சொன்னாலும் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய நிலையில் நீ இல்லையே...? சொந்த தங்கையுடைய கல்யாணம்... அதற்கே நீ வரவில்லையே...?

நான் இப்போ பர்சனலைப் பற்றி பேசலை... நானும் உன்கூட வரலாம் இல்லையா...?

ஒய் நாட்... உனக்கு விருப்பம் இருக்கும் பட்சத்தில்... தாராளமாய் வரலாம்...

அப்புறம் அனிதாவும் வருகிறாள் இல்லையா...?

அவங்கதானே டிஸைனர்...

சரி எனக்கும் டிக்கெட் ஏற்பாடு பண்ணு... நந்து வெளியேற சரவணன் திகைத்தான்...

என்னவாயிற்று இவனுக்கு... எப்போதும் அலுவலக வேலையில் அவன் தலையிட்டதே இல்லை... இப்போது அவனாகவே ஆர்வம் காட்டுவது ஒருபுறம் சந்தோஷம் என்றாலும்... அவன் உண்மையிலேயே ஆர்வத்தில் கேட்டதைப்போல் தோணவில்லை சரவணனுக்கு...

தவிரவும்... இரு நாட்கள் அனிதாவுடன் இருக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் தன் மனதின் ஏக்கங்களை அவளிடம் சொல்லிட வேண்டும் என்ற எண்ணத்திலும் மண் விழுந்து விட்டதே...

அதே கவலைதான் அனிதாவிற்கும்... நந்தகுமார் அவர்களுடன் வருவது அவருக்கு சுத்தமாய் பிடிக்கவே இல்லை... ஆனால், அதை நேரடியாய் சரவணனிடம் சொல்லவும் இயலவில்லை... எனவே சற்றும் மனமின்றியே கிளம்பினார்கள்...

பெங்களூரில் இருநாட்கள் தங்குவதற்கு ஹோட்டலில் ரூம் ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள்... ஆறு மணி நேரப் பயணம் என்றாலும் எவ்வித அலுப்பும் இன்றி இருந்தது...

அனிதாவிற்கு என்று தனியறை ஒதுக்கப்பட்டு இருந்தது... சரவணன்... நந்து ஒரே அறையில் தங்கிக் கொண்டனர்... யாரும் ஒருவருக் கொருவர் சரியாக பேசிக்கொள்ளவே இல்லை... அனிதா நத்தையாய் கூட்டிற்குள் சுருண்டாள்...

க்ரே கலரில் மெல்லிய ஜரிகை ஓடிய காட்டன் புடவை... அதே கலரில் ரவிக்கை ஒரு லாங் செயினோடு கழுத்தை ஒட்டினாற்போல் முத்துமணி... அதே செட்டாய் சின்ன தோடும்... தலையை முன்புறம் சீவி... தாழ்வாய் கொண்டை போட்டாள்... திருப்தியாய் இருந்தது...

வெளியே வர சரவணன் காரிடாரில் இலைபச்சை வண்ண முழுக்கை சட்டை... கருப்பு பேண்ட் கோட் சகிதம் கம்பீரமாய் இருந்தான்...

அனு... யூ ஆர் க்யூட்... மச்சர் மாதிரி இருக்கு...?

மெல்லிய முறுவலுடன் போகலாமா... என்றாள்...

ம்...

நந்து ஸார் எங்கே...?

அவனுக்கு தலைவலியாம்... வரலைன்னு சொல்லிட்டான்...

அதுக்கு ஏன் வம்படியாய் நம்ம கூட கிளம்பி வரணுமாம்...

என்னவோ ஆர்வம்... ஆனா பாவம் வந்த இடத்தில் உடம்புக்கு முடியலை...

அதற்குள் ஹால் வந்துவிட அதற்குமேல் பேச நேரமில்லாமல் போனது... வந்திருந்தவர்கள்... பேசி... பாராட்டி விருது வழங்கி... விருந்தும் முடிந்த பின் கிளம்ப ரொம்பவும் தாமதமாகிவிட்டது...

இருவரும் களைப்புடன் அறைக்கு திரும்பினார்கள்... ஒரு குளியல் போட்டால் தேவலாம் போல் இருந்தது... குளித்து முடித்து விட்டு காட்டன் நைட்டி அணிந்து கீழிறங்கினாள்... மஞ்சள் நிற ஒளி... அழகான கார்டன்... சற்று நேரம் காலார நடந்தாள்... ரசனையுடன் இருந்தது அவ்விடம்... பூ வேலைப்பாடு கொண்டு இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தாள்...

சரவணனை அழைத்திருக்கலாமோ என்ற ஆவல்... நந்துவை எண்ணியதும் அணைந்தது... அவனும் தானே இருக்க வேண்டாம்... இன்று விழாவிற்கு வந்த ரத்தன் ஸாரீஸ் உரிமையாளரின் மனைவி ரஜிலா கூட இவளிடம் தனிமையில் கேட்டாள்...

என்ன மேடம்... எப்படி இத்தனை அழகாய் இடையை பராமரிக்கிறீங்க...? அவர் யாரு உங்க ஹஸ்பெண்டா... செம மேச் இரண்டு பேருக்கும்...

இவள் ஒன்றும் பேசாமல் மௌனமாய் சிரித்தாள்...

ஓஹோ... லவ்வா...

கங்ரொட்ஸ்...

தனிமையில் அமர்ந்து கொண்டு அதையே எண்ணி எண்ணி சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள்...

மஞ்சள் ஒளியில் சந்தன சிலையாய் தகதகத்தது அவளின் முகம்...

அவளுடைய கூந்தல் கற்றைகள் அவள் நிலவு முகத்தின் மேல் மோதி விளையாடின... இளஞ்சிவப்பான அதரங்களில் சிரிப்பு ஒளிர்ந்து அவை பளபளத்தன...

சரவணன் அவற்றையெல்லாம் ஒன்று விடாமல் ரசித்தபடி அருகில் வந்தான்... நல்ல வேளை அனு... நீங்கள் மட்டும் சிரிக்காமல் இருந்திருந்தால்... நான் தோட்டத்தில் அழகுக்காக வைக்கப்பட்ட சிலையென்று எண்ணி இருப்பேன்...

அவள் கலீரென்று நகைத்தாள்...

அப்பா... மின்னல் வெட்டியது போல் இருந்தது... உங்கள் சிரிப்பு...

ஏதேது... மதிப்பிற்குறிய சரவணன் இன்று பெரிய கவிஞர் ஆகிவிட்டாற்போல இருக்கிறதே...?

தேவதைப் போல பெண்ணைக் கண்டுவிட்டால் முட்டாள் கூட கவிஞன் ஆகிவிடுவானே...

அனு... மனதில் எத்தனையோ நாள் அரித்த விஷயங்களை இன்று உங்களிடம் சொல்லியே தீரப் போகிறேன்...

சபதம் மேற்கொள்வது போலிருக்கிறது...

சபதமேதான்...

அனு நான்... உங்களை ஆழமாய் நேசிக்கிறேன்... இந்த ஒரு வார்த்தையை சொல்வதற்கு எத்தனையோ முறை முயற்சித்தும் முடியவில்லை... ஆனால், இன்று இந்த மாதிரி ஒரு ரம்மியமான சூழ்நிலையில் சொல்ல வேண்டும் போலிருந்தது...

இந்த ஒரு வார்த்தையை நீங்களும் எப்போதடா சொல்வீர்கள் என்று நான் தவியாய் தவித்துக் கொண்டிருந்தேன்...

நீ ஒப்புக் கொள்வாயோ என்ற பயம்தான்...

அது இத்தனை பெரிய நிர்வாகத்தை நடத்துபவர் இந்த சிறு பெண்ணிற்கு பயந்தீர்களா...? நம்பத்தான் வேண்டுமா...?

தொழிலில் இன்னது என்றால்... உடனே செய்து காட்டியும் விடுவேன்... ஆனால் உன் கண்விழிப் பார்வையைப் பார்த்தவுடனேயே

நான் சொல்லாமலேயே விட்டுவிடுவேன்...

ஏன் சரண்...? கண்களாலேயே எத்தனைக் குறிப்பு காட்டியிருப்பேன்... ஒரு தரம் கூடவா புரியவில்லை...

தாயே... இதெல்லாம் எனக்கு முன் அனுபமில்லை...

காதலில் முன் அனுபவம் தேடினால் கலகம் உண்டாகுமே...

வேண்டாம் எனக்கு நீ மட்டுமே போதும்... தேடலில்தான் எப்போது சுகம்... அனு நெருங்கிட அருகில் வந்தான் சரவணன்...

அவளின் கைகளைப் பற்றி தன்னுடன் வைத்துக்கொண்டான்... பூவைப் போன்ற மெல்லிய தொடுதல்... உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை உடல் சிரித்தது... அவர் கையை அப்படியே உதடுகள் அருகே கொண்டு போய் முத்தமிட்டான்...

மெல்ல கையை உறுவியபடி... திரும்பிக் கொண்டாள் அனிதா... அனும்மாக்கு என் தவிப்பு புரியலையா...?

விடுங்க... சரண் யாராவது பார்க்கப் போறாங்க...

கண்டிப்பா எல்லை மீறமாட்டேன்... என் மனைவி என்றான பிறகு உன்னிடம் முழுமையும் பெறுவேன் அனு அதுவரையில் இந்த அணைப்பு மட்டுமே போதும்...

ஆறுதலாய்... அன்பான அணைப்பு அதில் காதல் தெரிந்ததே தவிர காமத்தின் சாயல் துளியும் இல்லை... வெகுநேரம் அந்த அணைப்பின் கதகதப்பிலேயே... இருக்கத் தூண்டியது அவளின் மனம்...

இந்த ஆலிங்கன நிலையைக் கண்ட நந்தகுமார்... நெருப்பை கக்கும் கண்களுடன் ஜன்னல் ஓரம் நின்றிருந்தான்... இவனை மனதில் நினைத்துக் கொண்டுதான் என்னை அலட்சியப் படுத்தினாயா...? விட மாட்டேன்... நான் விரும்பிய எதையும் யாருக்கும் விட்டு தந்ததில்லை... உன்னையும் அடைவேன்... அடைந்தே திருவேன்... நந்தகுமாரின் மனதில் கொடூர திட்டம் ஒன்று உருவானது...

12

இளங்கோவிற்கு அன்று நடைப் பயிற்சி துவங்கியது...

அறைக்குள்ளேயே சுவரைப் பிடித்தபடி சுற்றி வந்தவனை மாலை நேரம் தோட்டத்தில் உலாவ அழைத்துப்போனாள் அபிநயா...

வேண்டாம் அபி நேத்து மாதிரி நான் ரூமிற்குள்ளேயே ப்ராக்டீஸ் பண்ணிக்கிறேன்... உங்க வேலை நேரம் கெட வேண்டாம்...

என்னோட வேலை நேரம் முடிஞ்சிடுச்சு இளங்கோ... இப்போ நான் உங்க அட்டெண்டர்... அவன் கைகளை தோள் மேல் போட்டபடி இடுப் போடு கைகோர்த்து நடக்க வைத்தாள்...

இந்த மூன்று நாட்களும் இப்படித்தான்... இரவு நேரங்களில் கூட அபிநயா வீட்டிற்கு போவதில்லை... மூவருக்குமாய் சேர்த்து சமைத்து எடுத்து வந்துவிடுவாள்... நிலாவிற்கு ஊட்டி விட்டு சிறிய படுக்கையில் அவளைக் கிடத்திவிட்டு... இவனையும் சாப்பிட வைத்து மருந்தும் தந்து தூக்கம் வரும் வரையில் பொது விஷயங்களைப் பற்றி பேசி அவன் உறங்கும் நேரம் இவளும் உறங்கப் போவாள்...

நிலாவிடம் அபி பழகும் விதம்... அவளின் அன்பு... கருணை... பணிவு... குற்றம் குறைவில்லா ஒரு பெண்... உலகில் இருக்கிறாள் என்றால்... அது அபிதான் என்று எழுதியே தருவான் இளங்கோ... அந்த அளவிற்கு அவன் மனதில் இடம் பிடித்து இந்தாள் அவள்...

இந்த நடைப்பயிற்சி கூட அப்படித்தான்... உஷாவிற்குப் பிறகு யாரையும் எண்ணிக் கூட பார்க்காத இளங்கோ ஐந்து வருடங்களில் கிடைக்காத பெண்ணின் அருகாமை... அன்பு... அக்கறை... ஸ்பரிசம் எல்லாம் சேர்ந்து அவனைப் பாடாய்ப்படுத்தின...

நிலாக்குட்டியும்... சதா அபியுடன்தான் இருந்தாள்... இந்த உன்ன தமான அன்பு எனக்கும்... நிலாவிற்கும் கிடைக்குமா...? இப்படி எண்ணுவது தவறோ...?

ஏதோ ஆளில்லாத கொடுமைக்கு உதவி செய்கிறாள்... இந்த அளவிற்கு செய்ததே பூர்வ ஜென்ம பலம்... அதையே மேற்கொண்டு எதிர் பார்த்தால் தவறு இல்லையா...? கூடவே இன்னொரு நினைப்பும்... இந்த அன்பு குழந்தைக்கு கிடைக்கும் என்று எதிர் பார்த்தது இயல்பு... ஆனால், எனக்கும் வேண்டும் என்றல்லவா நினைத்தேன்...

அப்படியானால், உஷாவிற்காக நான் கட்டிக்காத்த விரதம்

கொஞ்சமாய் கலைகிறதா... உஷாவின் இடத்தில் அபிநயாவை சுலபமாய் நினைக்க என்னால் எப்படி முடிந்தது...? இது உஷாவிற்கு நான் செய்யும் துரோகம் இல்லையா...? இந்த அளவிற்கா அபிநயா என் மனதில் இடம் பிடித்து விட்டாள்...

இது சாத்தியமா...?

நிச்சயம் அபியின் அழகிலோ... புற சடுபாட்டிலோ முடிவெடுக்க வில்லை... அபியின் பொறுமை... நேர்த்தி... அன்பு... கருணை... அன்றும் உஷாவிடம் கண்டது தானே...

நடைப்பயிற்சியில் அவன் தோளைப் பற்றிட கூச்சப்படும் போது... அபியே சாதாரணமாய் அதை விலக்கினாள்... ஏற்கனவே வாழ்வில் இருந்து அடிப்பட்டவர்கள் ஆவதால் வெறும் இனக்கவர்ச்சியும் தாண்டி... ஒரு பற்றுதல் உண்டானது...

அபிக்குள்ளும் அதே துடிப்புதான்... தனிமையே துணையாய் வாழ்ந்த நிலை மாறி என் உறவுகளும்... உலகமும்மே இந்த ஆஸ்பிட்டல் தான் என்று சலனமில்லாமல் இருந்த வாழ்வில்... சிறு கல் எறிந்ததே நிலாவும்... அனிதாவும்தான்... ஆபீஸ் பற்றி பேசும் சமயம் இளங்கோவின் குணம் பற்றி கூறிய போதே தன்னையும் மீறி அவன் மேல் ஒரு பிடிப்பு கூறிய போதே தன்னையும் மீறி அவன் மேல் ஒரு பிடிப்பு ஏற்பட்டது...

இப்போது நிலாவை பார்த்த நாளில் இருந்து அவளிடம் ஒட்டிய மனதை பிரிக்க முடியும் என்றே தோன்றவில்லை அபிநயாவிற்கு...

அதுவும் இளங்கோவிடம் பேசிப் பழகிய பிறகு... இவர்கள் இருவரையும் தன் உறவாக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற தவிப்பு தன்னால் பற்றிக் கொண்டது... இது நல்லதா... கெட்டதா என்று புரியவில்லை...

அனிதா வந்தவுடன் பேசி நல்ல முடிவாய் எடுக்க வேண்டும் என்ற முடிவில் இருந்தாள் அபிநயா...

அனிதா அன்றுதான் ஊரிலிருந்து வந்திருந்தாள்... மனம் முழுக்க இனிய கற்பனைகளோடு... எழுந்திருக்க மனமில்லை... படுக்கையிலே விழுந்திருக்க வேண்டும் போல் ஒரு எண்ணம்... காதல் ஒரு போதை... அதில் விழுந்தவர்கள் எந்நேரமும் கனவுலகிலேயே சஞ்சரிப்பது உண்மை...

காதல் ஒரு மருந்து... எதையும் சாதிக்கவும்... துக்கத்தில் தவிப்

பவனை காக்கவும் உதவும்... சாதிக்கவும்... சகதியில் வீழ்த்திடவும் காதலால் முடியும்... விநாடிகளைக் கூட கடக்க சிரமப்படுகிறேன்... என் ரசனைகள் அனைத்தும் உன்னில் காண்கிறேன்...

என் விரல்கள் அணைத்த உன் விரல்கள் உறவாடிய போது மென்மையாய்... பூப்போல என் விரல்களைப் பற்றி உன் உதடுகளுக்கு அருகில் நீ எடுத்துச் செல்ல... உன் மீசையின் குறுகுறுப்பு மனம் இனித்தது... இதென்ன உணர்வு உன் தொடுதலில் இத்தனை இதமா...? உனை சந்திக்க இயலாமல் தரை தாழ்ந்தன விழிகள் மொத்த சக்தியும் விடிந்து போனாற் போல் தளர்ந்தது உடல்... வெட்கம் நெட்டித்தள்ள மனமின்றி பிரிந்தேன்...

என் விரல்கள் உன்னிடமிருந்து... ஏக்கமாய் வேண்டும் என்பது போல் உன் விரல் நீண்டு வர... போதுமென்ற கெஞ்சலில் பிரிந்தாய்... மனமின்றி... திரும்பித் திரும்பி பார்த்தபடியே...

என்ன அனு... வாசற்கதவை இப்படி திறந்து போட்டுட்டு படுத்திருக்கியே... அபிநயா... உள்ளே நுழைந்தபடியே கேட்டாள்... கொஞ்சம் அலுப்பு அவ்வளவுதான்...? இளங்கோ எப்படி இருக்காரு...?

ம்... நடக்க ஆரம்பிச்சிருக்கார்... நல்ல மனிதர் இல்லே...

யாரு...?

இளங்கோதான்...? அபி நான் உன்கிட்டே கொஞ்சம் மனச விட்டுப் பேசனும்...

என்கிட்டே என்னடி தயக்கம்...?

தயக்கம் பேசுற ஆளிடம் இல்லை... பேசப்போற விஷயத்தின் மேலே...?

அப்படியென்ன விஷயம்...?

எப்படி ஆரம்பிக்கிறதுன்னு தெரியலை... ஆனா எனக்கும்... உன்னை விட்டா நம்பிக்கையான ஆள் வேற யாரு இருக்காங்க...?

என் விஷயம் நீ அறிவாய்... அக்காவுடைய திருமண வாழ்க்கையைப் பார்த்திட்டு அதுமேல ஆசையே வராம போயிட்டது எனக்கு... வெறும் சேவை நோக்கம் மட்டுமே... இருந்த மனதில் இலேசாய் ஒரு சலனம்... அதற்கு காரணம் இளங்கோ...

இஸ்பீட்...

அவருடைய குணமும் அன்பும் எனை ஈர்த்து விட்டது... இது தப்பா சரியான்னு புரியலை...? ஆனா இவங்கதான் என் குடும்பமும் இப்போ தோணுது... இது வெறும் இனக் கவர்ச்சி இல்லை... ஆனா மனைவியோட நினைவிலேயே வாழும் அவர் என்னை ஏற்பாரான்னு...?

உன்னை அடைய அவர் கொடுத்து வெச்சிருக்கணுமே... நீ கவலையை விடு நான் சரண்கிட்டே சொல்லி பேச சொல்றேன்...

நன்றி அனு அப்புறம்...? நீயும் சரவணனும்...

ம்... விரும்புறோம்...

நீ சொல்லாம கொள்ளாம ஊருக்குப் போனியே அப்போ அவருடைய நடவடிக்கையை வைத்தே ஊகித்தேன்... சரியாத்தான் இருக்கு... டிக்ளர் பண்ணியாச்சோ...?

இப்போ போனட்டரிப்பில்தான்... தன் மனதைத் திறந்தார்... நானே இதை உன்கிட்டே பகிர்ந்துக்க வெயிட் பண்ணேன்... நீயே கேட்டுட்டே...

நாளைக்கே சரண்கிட்டே இது பற்றி பேசனும் தோழியின் நம்பிக்கை தொனிக்கும் வார்த்தையில் ஆனந்தமாய் குளிக்கச் சென்றாள் அபிநயா...

13

சரண் உங்ககிட்டே ஒரு முக்கியமான விஷயம் பேசனும்...? தோழியைப் பற்றி விவரமாய் கூறினாள்...

வரவர நான் புரோக்கர் மாதிரி ஆயிட்டேன்... முதல்ல நிலா... அப்புறம் நாம்... இப்போ அபி... இளங்கோவா... பேசாம இவ்விடம் காதலை சொல்லப்படும்ன்னு ஒரு போர்டே போடலாம்...

நல்ல தொழில் இருக்கு... பிழைசசக்கலாம்...

அடி... கணவன் எவ்வழியோ மனைவி அவ்வழி... கண்ணை மூடிக்கிட்டு என் பின்னாலேயே வா...

மாட்டேன் தெரியாம கீழே விழுந்து பல்லை உடைச்சிக்கிட்டா அப்புறம் என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்க மாட்டீங்களே...

நீ குடுகுடு கிழவியானாலும் நீதான் என் மனைவி... இருவரும் இன்பமாய் சிரித்தனர்...

அனு... நீ வரைந்த கண்... காது... உதடுகள் எல்லாமே என்னது தானே...?

எப்படி கரெக்ட்டா சொன்னீங்க...?

அய்ய கண்ணில் இருந்து எதுவுமே தப்பாது...

சரண்... நான் அழகாய் வரைந்திருந்தால்... உங்களுக்கு கண்டு பிடிச்சிட சிரமமில்லாமல் போச்சு...

வாயைப் பார்...? அவள் காது மடல்களை வலிக்காமல் திருடினாள்...

இப்படியெல்லாம் செய்தால் கல்யாணத்திற்கு ஒப்புக் கொள்ளவே மாட்டேன்... அவள் பொய் கோபம் காட்டிட...

உன்னை எப்படி ஒப்புக்கொள்ள வைப்பது என்று எனக்குத் தெரியும்... அவளை இழுத்து மடியில் கிடத்தி அதரங்களைப் பற்றினான்...

வேகமாய் வந்தடைந்த முத்தம் உதடுகளால் உயிரை உறிஞ்சும் முத்தம்... ஆண்மகனின் தொடுதலுக்கும்... முத்தத்திற்கும் இத்தனை சுவையா...?

விடுங்க சரண் இது ஆபீஸ்...

நீயும்... உன் கண்களும்தான் என்னை தவறு செய்யத் தூண்டுகிறது...

இனி உங்கள் கண்முன்னே வருகிறேனா பாருங்கள்...

சரவணன் அனிதாவின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டான்... அப்படி ஏதும் சொல்லாதே அனு எத்தனையோ இழப்புகளை கடந்து வந்து விட்டேன்... ஆனால் உன் இழப்பை தாங்கும் சக்தியில்லை என்னிடம்... தழு தழுத்த குரலில் சரவணன் கூற...

என்னால் மட்டும் உங்களை பிரிய இயலுமா சரண்...? அவன் நெஞ்சில் புதைந்து கொண்டாள் அனிதா...

ஹவ் டு யூ ஃபீல் இளங்கோ...?

பைன் ஸார்...

நானும் அனிதாவும் மேரேஜ் பண்ண முடிவு செய்திருக்கோம்...

வாவ்... நான் இங்கே வந்ததும் நல்ல விஷயமெல்லாம் நடக்கிறதே...?

நல்ல விஷயம் எங்களுக்கு மட்டுமல்ல உங்களுக்கும் தான்...

எனக்கா...?

நான் நேரடியா விஷயத்திற்கே வர்றேன்... ஒரு நல்ல நண்பன்ங்கிற முறையில் உங்க சொந்த வாழ்க்கையில் மூக்கை நுழைக்கப் போறேன்...

இதுக்குத்தான் மூக்கு பெரிசா இருக்கனும் என்பது...?

பீ சீரியஸ் யா...?

அப்போ ஏ க்கு என்னாச்சு ஸார்...?

இளங்கோ...

மூச்... சொல்லுங்க...

மறுமணத்தைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீங்க...?

விதவைகள் மறுமணம் வரவேற்கப்பட வேண்டிய விஷயம்... அவன் அபியின் விருப்பம் பற்றி பேசிட... தன் மனதிலும் அப்படியொரு எண்ணம் இருப்பதாய் கூறினான்...

அப்போ வேலை சுலபமா முடிஞ்சுது...

தேங்க்ஸ் ஸார்... ஆனாலும் மனசில் ஒரு நெருடல்...

அதே நேரம் உள்ளே நுழைந்த அபி உங்க நெருடல் எனக்கு புரியுது இளங்கோ... கட்டாயம் நிலாவுக்கு ஒரு நல்ல அம்மாவா இருப்பேன்...

அந்த நம்பிக்கை எனக்கிருக்கு அபி... ஆனா நிலா...

அபி புன்னகையுடன் நிலா என்றாள்...

என்ன அம்மா என்று குழந்தை உள்ளே வரவும்...

அம்மான்னு அது கூப்பிட்ட பிறகுதான் என் மனமே எனக்கு புரிந்தது... இப்போ ஓக்கேதான்...

டபுள் ஓகே...

திருமணத்திற்கு முன்பே மூன்று பேர் மனதிலும் இத்தனை ஒற்றுமை ஒத்த எண்ணம்... கண்டிப்பா உங்கள் மணவாழ்வு சிறப்படையும் வாழ்த்துக்கள்... மனநிறைவோடு புறப்பட்டான் சரவணன்...

14

நந்துவின் தந்தையிடம் விஷயம் கூறி... அனிதாவின் தாயிடம் பேச அழைத்தார்கள்... விஷயம் அறிந்த நந்து கொதித்தான்...

சரவணன் இவனின் பால்ய நண்பன் என்றாலும்... பள்ளியில் ஆகட்டும்... வீட்டில் ஆகட்டும் அவனையே பெருமையாய் பேசுவார்கள்... அப்போதே அவனுக்கு சரவணன் மேல் கோபம்தான்...

நாளடைவில் உள்ளுக்குள் வன்மமாகவே மாறியது... எப்படியே தட்டுத் தடுமாறி பணம் கொண்டு படிப்பை முடித்தால்... தொழில் செய்ய சரவணனை கூட்டாய் சேர்த்தால்தான் பணம் என்றார் அப்பா...

இது தவிர மனைவி விஷயத்தில் கைகழுவ வேண்டிய நிலையில் இருந்த வீணாவை தானாய் முன்நின்று திருமணம் பேசி முடித்துவிட்டான் சரவணன். வாழ்வின் ஒவ்வொரு முக்கியக் கட்டத்திலும்... நண்பனைப் போல் இருந்து தொல்லை தருகிறான்... இப்போதும் அவன் அடையத் துடிக்கும் அனிதாவை அபகரிக்கத் துடிக்கிறானே...? இவனை...

இப்போது அவன் முக்கியமல்ல அனிதா... அவளின் அழகான உடல்தானே... வலியப் போய் பேசியும் மறுத்தவள்... இவனிடம் சேர்த்து விட்டாள் என்றால்... என்னை அவமானப்படுத்தத்தானே...? இவனுக்கு நானென்ன இளப்பமா...? இவர்களுக்கு தகுந்த பாடம் கற்பிக்கிறேன் என்று மனதிற்குள் கருவியவன் அதற்கான சந்தர்ப்பமும் வந்தது...

பெரியவரும்... சரவணனும் அன்னையிடம் பேசி சம்மதமும் பெற்றுவிட்டு திரும்பும் செய்தியில் திளைத்து இருந்தாள் அனிதா... அவள் கனவுகள் அதிகமாயின... இருவருக்கும் திருமணம் நடந்து விட்டதைப் போலவும் குழந்தைகள் பிறந்தது போலவும் கனவு வர...

கதவு திறக்க வாய் நிறைய புன்னகைத்தவளின் மனமும் முகமும் சிரிப்பை மறந்தன... போதையும் கண்களில் வெறியுமாய் நந்தகுமார்

நின்றான்...

அனிதா கண் விழித்த போது கண்களுக்கு முன்னே சரவணன்தான் தெரிந்தவன். எல்லாம் மறந்து அவன் மார்பில் ஒட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவலை அடக்கி... சரண்...

முதல்ல ரெஸ்ட் எடும்மா... உனக்கு ஒன்றுமில்லை... அதோ இளங்கோ... அபி உங்கம்மா கூட வந்திட்டாங்க கூப்பிடவா...

ஆனா நந்தகுமார்...

இதே ஆஸ்பிட்டல்தான் கோமாவில் இருக்கிறான்...

கடவுளே... அவள் உடல் நடுங்கியது...

அவர் துணை உனக்கு உண்டு கண்ணம்மா... என்ன நடந்தது...

ஆபிஸில் ஒரு டாக்குமெண்ட் எடுக்க சென்றேன்... அப்போதுதான் அம்மாவிடம் பேசியதாகவும்... விரைவில் வந்துவிடுவேன் என்றும்... அதனால் வெயிட் பண்ணேன்... நந்து வந்து ரொம்பவும் மோசமாய் பேசி... அசிங்கமாய் நடக்க...

அருகில் இருந்த மதுபாட்டிலை உடைத்தேன்... ஆனால் அவர் என்கையைப் பிடித்து இழுக்க அது உடைந்து சிதறியது...

அவரை தள்ளிவிட்டு ஓட என்னைப் பிடிக்கும் முயற்சியில் அதன் மேல் தவறி விழுந்திட்டார்...

நினைச்சேன்... நான் வரும்போது இவன் இரத்த வெள்ளத்தில் இருந்தான்... நீ மயங்கிக் கிடந்தாய்...

நான் ரொம்பவே பயந்திட்டேன் சரண்... நந்து இத்தனை மோசமாய் நடந்துப்பார்ன்னு நான் நினைக்கலை... நடுங்கிய உடலை இறுகப் பற்றினான்... அவளும் மேலும் அந்த அணைப்பில் ஒண்டினாள்...

உள்ளே வரலாமா...? கோரஸாய் குரல் கேட்டு அத்தனை பேரும் உள்ளே நுழைய இருவரும் கலைந்தார்கள்...

என்னம்மா இப்போ பரவாயில்லையா...?

அம்மா தலையை வருடியபடி கேட்க...

பெரியவர் வந்து மகனின் செயலிற்காய் மனம் வருந்தினார்...

சரவணன் அவரை சமாதானப்படுத்தினான்...

நிலைமையை இலகு வாக்கிட இளங்கோ பேசினான்...

இந்த ரூம் ரொம்ப ராசி அனிதா... நான் டிச்சார்ஜ் ஆன மறுநாளே... நீ அட்மிட் ஆயிட்டே...? இதிலே அபியோட உள்குத்து ஏதும் இருக்குமோ...?

சும்மாயிருங்க... அபியின் தலைதட்டலில் இளங்கோ பயந்து நடுங்க... மறுபடியும் சூழ்நிலை மாறியது...

அய்யா நடந்தது நடந்ததாகவே இருக்கட்டும்... சீக்கிரம் நாள் பாருங்க கல்யாணத்தை முடிச்சிடலாம்... விசாலம்மாள் சொல்லிட...

ஒரு வார்த்தை பேசினாலும் நச்சுன்னு பேசுறீங்க ஆண்ட்டி...? பாயிண்ட்ட பிடிச்சிட்டீங்க...?

நாளைக்கே ஜோஸியரைப் பார்த்து நாள் குறிக்கலாம்...

நிலாவும் அபியும்... இணைந்து நின்றார்கள்... சரவணன் அனிதாவை காதலாய்ப் பார்த்தான்... முதல் நாள்... பார்த்த அதே புதிரான பார்வையை வீசி இதழ்களை குவித்தாள்...

அதைத் தொட்டுவிட துடித்த விரல்களை கட்டுப்படுத்திட முயன்றான் சரவணன்...

காதல் தேவதைகள் அவர்களை அட்சதை தூவி ஆசிர்வதித்தார்கள்... இருபது கோடி நிலவுகள் ஒரு சேர புன்னகைத்தது போல் அனிதாவின் முகம் பிரகாசித்தது... அதில் காதலின் தீபம் சுடர் விட்டது...

...சுபம்...

This document was created with Win2PDF available at http://www.win2pdf.com.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.
This page will not be added after purchasing Win2PDF.